Haftalık Siyasi Gazete

Gerçek

SAYI 158
11 ŞUBAT 1980
PAZARTESİ
10 LİRA

Demokratik Dayanışma Çağrısı Yapıldı

Gericiliğin ve faşizmin işçi sınıfına, tüm demokrasi güçlerine yönelttiği topyekün

Saldırıyı Göğüsleyeceğiz!

İstanbul Tekel, İzmir Tariş, Antalya Ant-Birlik olayları gerici-faşist güçlerin doğrudan işçi sınıfını hedefleyen yoğun bir saldırıya geçtiğini gösteriyor. Saldırı, tekelci sermayenin daha da derinleştirmeye çalıştığı baskı ve yoksulluk dönemine karşı durabilecek temel gücü sindirme amacını güdüyor.

Tekelci burjuvazi baskı ve tahakkümünü daha da arttırma planlarını uyguluyor. Çalışan kitlelerin son lokmasına ve temel özgürlüklerin son kırıntısına el koymaya çalışıyor. MHP destekli AP hükümetince açıklanan ekonomik önlemler, İMF ve tekelci burjuvazinin istekleri doğrultusunda kitlelerin satınalma güçlerini ancak yaşamlarını zar zor idare ettirebilecek bir seviyeye düşürmeyi amaçlıyordu. Burjuva sözcüleri «ekonomi başka, siyaset başka şeydir» yutturmacalarıyla bu önlemlerin siyasi saikleri ve yansımalarının bulunmadığına kitleleri inandırmaya çalışması da bir tesadüf değildir.

Burjuvazi bilmelidir ki kitleler yaşam düzeylerini savunmak isteyeceklerdir. Bu

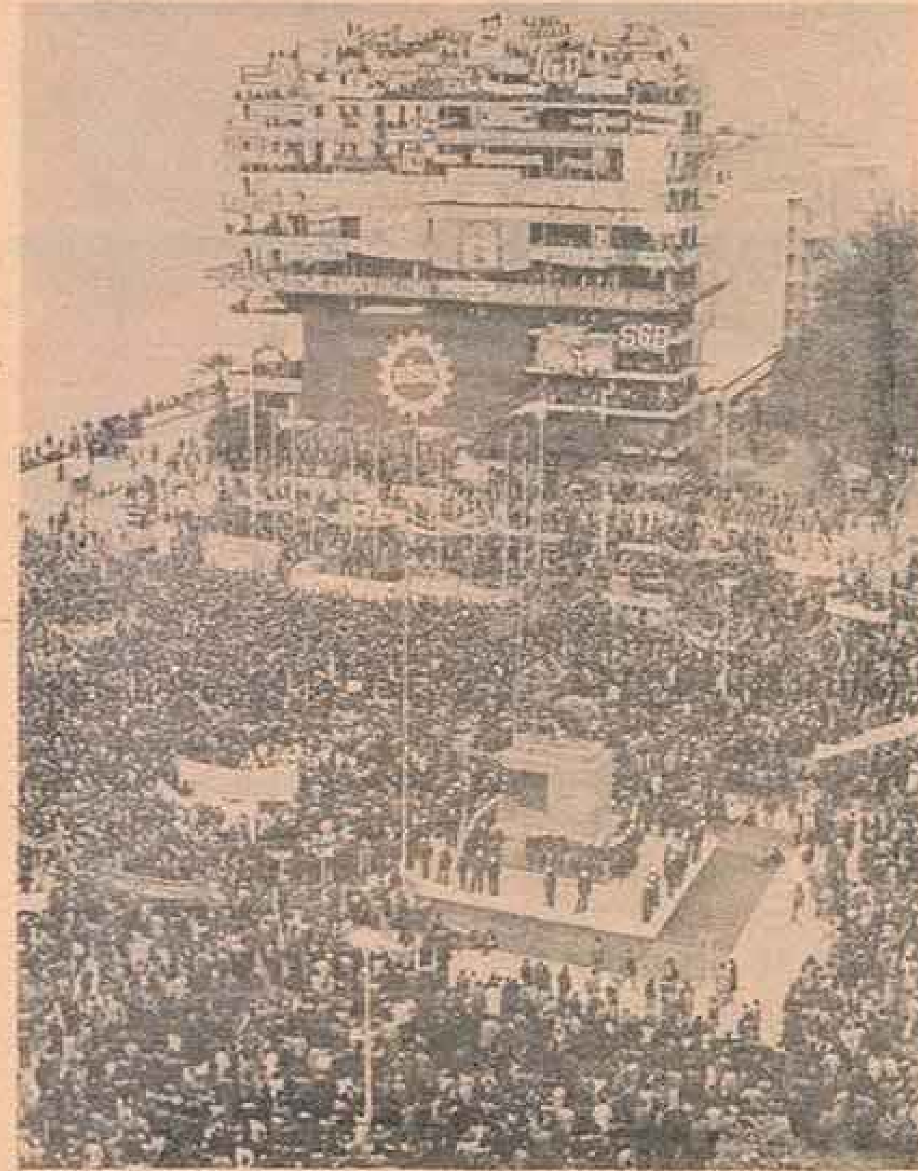
Devamı s. 7, sütun 5'de

Yakın Görev

Zamlara, hayat pahalılığına, devleti ve tek tek fabrikalara varıncaya kadar, her yeri faşistleştirme girişimlerine, sermayenin faşizm özlemlerine ve militarizme kucak açan soğuk savaş kundakçılığına karşı direnme günlerindeyiz. Yakın görev, tekelci burjuvazinin ve siyasi gericiliğin hesaplarını boşa çıkarmak ve halkımıza dönük saldırıları geri püskürtmektir.

Bu görev, en başta işçi sınıfımızı bağlar. Ama onunla sınırlı kalmaz ve tüm emekçi halk hareketi-

Devamı s. 7. sütun 3'de

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız, gerici-faşist taarruzu göğüsleyecek kararlılıktadır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birlik Dayanışma ve Devrimci Demokratlar tarafından yapılan «Demokratik Dayanışma Çağrısı»yla, tüm demokrasi güçleri baskı ve kıyımlara, terör ve tutuklamalara karşı dayanışmaya, bu yönde sürdürülen uğraşları bütünleştirip, merkezileştirmeye çağrıldı.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birlik Dayanışma ve Devrimci Demokratlar bir açıklamayla bütün demokratik kuruluş ve kişileri, işçiler, öğretmenler, memurlar ve tüm çalışanlar üzerindeki baskı ve kıyımlara, terör ve tutuklamalara karşı dayanışmaya; bu yolda ayrı ayrı sürdürülen uğraşları bütünleştirip merkezileştirmeye

Devamı s. 7, sütun 1'de

Demirel'in iddialarının aksine

Zamlar karaborsayla kol kola yürüyor!

Demirel'in yaptığı zamlarla çift fiyat sisteminin yani karaborsanın ortadan kalkacağı iddiaları fos çıktı. Demir, kağıt ve çimento % 50 yüksek fiyatlarla satılıyor. Sigara, çay, akaryakıt, yağ, odun, kömür ise hiç bulunmuyor.

Demirel'in yaptığı zamlarla çift fiyat sisteminin yani karaborsanın ortadan kalkacağı iddiaları fos çıktı. Demir, kağıt ve çimento yüzde 50 yüksek

Devamı Sf. 6, Sü. 7'de

Gerçek Durum

Ortak Çağrının Hedefi Demokratik Birliğe Doğru

Bir yandan işbirlikçi burjuvazinin saldırısı şiddetlenirken öte yandan da demokrasi güçlerinin birliği yolunda hatırı sayılır adımlar atılıyor. Sözde kalan, muhatapları belirsiz çağrılar yerlerini somut işbirliği girişimlere bırakıyorlar. Bu olumlu gelişmede Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin bilime dayalı, Türkiye somutundan hareket eden doğru ve gerçekçi politikası önemli ve belirginleştirici rol oynuyor. Çünkü TSİP başkalarının yaptığı gibi soyut çağrılarla yetinmedi. Daha baştan beri işbirliklerinin, siyasi beraberliklerin somut girişimlerini ısrarla sürdürdü. Toplumsal gereksinmeden kaynaklanan bu politika, gördüğü tüm direnmelere, inatlaşmalara ve aldırmazlıklara rağmen sonunda somut meyvalarını üretmeye başladı. Gerçekleri görmezden gelerek kendi hayallerindekilerle politika sürdürmeye çalışan tutumlar sürekli hayal kırıklığına uğradılar. Çünkü, gerçekler inatçıdır. Onları görmek istemeyenlere eninde sonunda, az veya çok üzücü şekilde, ama mutlaka kendilerini kabul ettirirler.

Seçimler öncesinde TSİP'in önerisiyle, Devrimci Demokratlar ile başlatılan uzun erimli işbirliği, siyasi beraberlikler alanında Türkiye'de —tabii ki sol kanatta— ilk önemli kilometre taşı idi. Bunu olumlu gelişmelerin izleyeceği belliydi. Çünkü işbirliğinin seçimlerdeki başarısı, siyasi beraberliklerin nasıl yararlı meyvalar verdiğinin, vereceğinin somut bir kanıtı oldu.

TSİP'in birlikçi politikası ve ısrarlı girişimleri, seçimler sonrasında da sürdü ve bilindiği gibi toplumsal muhalefet içinde geniş yankılar uyandıran ÜÇLÜ ÇAĞRI ile sonuçlandı.

Üçlü çağrının önemi büyük. Bunu, gördüğü yaygın ilgiden de anlamak mümkün. Çünkü üçlü çağrı, kime çıkartıldığı belli olmayan, davetlilerin başvuru adresi belirsiz, eski soyut çağrılara benzemiyor.

Herşeyden önce çağrının yapılış şekli bambaşka. Demokratik birlik çağrısı yapanlar önceden bir araya gelip siyasi bir beraberlik sağlamış durumdalar. Yani bu çağrının kendisi farklı çizgiler arasında siyasi işbirliklerinin somut olarak hayata geçirilebileceğinin kanıtı. Çok basit gibi görünen bu konu Türkiye açısıdan çok önemli. Çünkü siyasi beraberlik konusunda tecrübesiz ve geleneksiz olan toplumumuzda bu noktaya erişilmesi büyük başarı sayılmalıdır. Zaten yıllar süren ısrarlı çabalar sonucunda iğneyle kuyu kazarcasına, alabildiğine sabırlı, esnek, alçak gönüllü ve yapıcı tutumlarla bu noktaya erişilmiş oluşu, başarının değerinin açık kanıtıdır.

Üçlü çağrının bir farklı niteliği de, çağrısını açıklamakla yetinmemesi, bunun gerektirdiği giri-

Devamı s. 7. sütun 6'da

Yayıncılar kağıt zammını protesto etti

İstanbul'da geçtiğimiz hafta 41 yayınevi tarafından yapılan bir ortak açık-

Devamı Sf. 6, Sü. 6'da

Patron küstahlığı...

MESS İşçilere Rüşvet Vaadediyor!

Madeni eşya sanayicilerinin örgütü MESS, kırk bini aşkın işçinin toplusözleşme hakkını vermemek için diretiyor. Zamlar, pahalılık işçilerin belini büktü. Ama bu kodaman «işveren» takımı, işçi ücretlerine zam yapmamak, kendi verdiği sadakalara kırk bin işçiyi razı etmek için

Devamı Sf. 6, Sü. 6'da

111 günlük hapisten sonra...

TÖB-DER yöneticileri 1 Mart'a mahkemeye çıkacak

Çok sayıda avukatın hazır bulunacağı duruşmaya, bazı ilerici parlamenter avukatlar da girecek.

Tüm eğitim emekçilerinin demokratik meslek örgütü TÖB-DER'in Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu ve diğer Merkez Yürütme Kurulu üyeleri ile şube başkanları 1 Mart 1980 Cumartesi günü mahkeme önüne çıkarılacaklar. Üç ay önce 10 Kasım gecesi güvenlik kuvvetlerince evlerinden götürülen ve daha sonra haklarında tutuklama kararı verilen Gazioğlu ve arkadaşlarının, halkı suç işlemeye tahrik ve teşvik ettikleri, Dernekler Yasasına aykırı hareket ettikleri iddia edilmektedir. Ayrıca şube başkanlarının bir kısmının da

Devamı s. 7. sütun 6'da

TSİP GENEL YÖNETİM KURULU :

« Demokratik güçlerin örgütlü birliği sağlanacak!»

- «Tekelci sermayenin son ekonomik kararları Demirel iktidarının getirdiği baskı yasalarıyla ve diğer siyasal kararlarla bir bütün oluşturmaktadır. Egemen sömürücü güçlerin niyeti, hayat pahalılığına, işsizliğe, yoksulluğa ve yokluğa karşı kitlelerin artan öfkesini ve tepkisini bastırmak, bir başka deyişle, giderek gelişen ve güçlenen toplumsal muhalefeti susturup ezmektir.»
- «Güncel planda ivedi önem taşıyan demokratik görevlerin başarıyla yerine getirilmesi için sadece siyasal örgütlerle değil, aynı zamanda siyasal nitelikli olmayan tüm demokratik kuruluşlarla birlikte örgütlü anti-faşist birlik yaşama geçirilmelidir.»
- «Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, demokratik birliğin zaman yitirmeksizin örülmesi için gerekli ortak uğraşlarda saf tuttuğunu belirterek, tüm demokrasi güçlerini bu ortak çabalara çağırır ve demokrasi güçlerinin beraberliğinin uzun olmayan bir zamanda gerçekleşeceğine olan inancını dile getirir.»

(Yazısı üçüncü sayfamızda)

Millitarist Şartlandırmaya Hayır!

CHP'nin iktidar döneminde hazırlanan bir yönetmeliğe dayanarak Demirel hükümeti tarafından ilk ve orta dereceli okullara konulmak istenen askerlik-öncesi eğitim, MHP'nin savunduğu eğitim sistemine uygun düşüyor. Uygulamaya gericilerden ve Maoculardan başka hoşgörüyle bakan yok. Bütün dünyada barış neferleri yetiştirme eğitimi denenirken, Demirel iktidarı barış düşmanı bir gençlik yetiştirmek istemektedir.

Demirel hükümeti ilk ve orta dereceli okullara «askerlik-öncesi» eğitimi sokmak istiyor. CHP döneminde hazırlanan bir yönetmeliği esas alarak bu yöndeki çalışmalara hız verildi. İlk ve orta dereceli okullarda çocuklar ve gençler,

Devamı Sf. 6, Sü. 6'da

Militer Eğitim ve Faşizm...

Milli Eğitim Bakanlığı, bir yandan bakanlığı ve bakanlığa bağlı okulları faşistleştirme planını yürütürken, öte yandan faşist ideolojiyi kökleştirmek için yeni yeni girişimlerde bulunuyor. MC iktidarları döneminde fazlasıyla gördüğümüz bu girişimlere, bu kez çok daha cüretkâr olan bir yenisi eklen-

Devamı s. 7, sütun 2'de

Burjuva tezgahında küçük burjuva ipliği: TKP/ML!

Gazete, ajans ve TRT haberleri ve sıkıyönetim bildirileri, hemen her gün bir yalan ve çarpıtma ile yüklü. *«TKP/ML militanları yakalandı!»* veya *«Karakol baskınını TKP/ML üstlendi!»* türünden haberler birbirini kovalıyor.

«Komünist» adına leke sürmek ya da çamur atmak için burjuvazinin başvurduğu pek çok taktikten biri de, bu «ML» oyunudur. Dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde emperyalizm bu oyunu denemektedir. Komünist işçi hareketini baltalamak, halk hareketlerini provoke etmek için komünistlere karşı bu güdümlü «ML» grupları çıkarılmaktadır. Genellikle küçük burjuva sapık akımların bel bağladığı bu oyun, doğrudan burjuvazi tarafından kotarılır. Bu takı ile ortalıkta dolaşan

Devamı s. 7, sütun 2'de

Gerçek

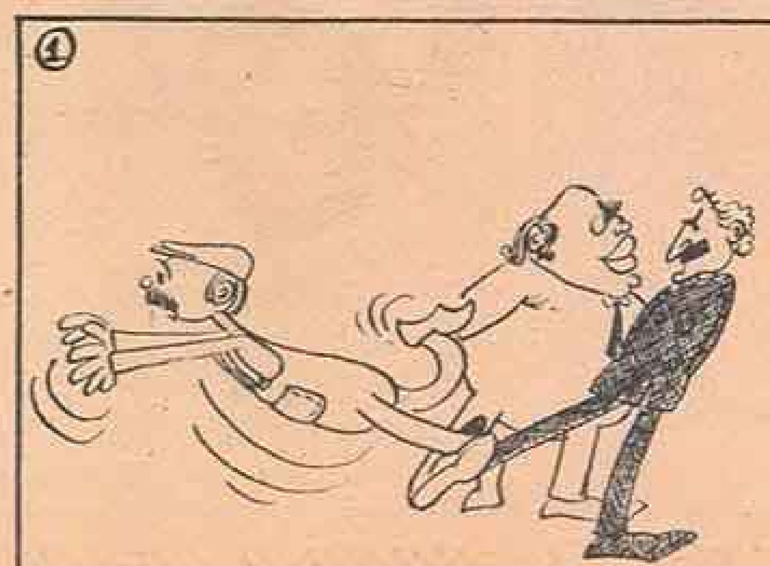
HALKIN MİKROFONU

Devlet Bakanı Köksal Toptan önündeki mikrofonun açık olduğunu unutup, ağzına geleni söylemiş. Ecevit için: «İt oğlu it!» demiş. «Aldın mı bobayı!», «Şişti, şişti!» gibi sözler kullanmış. Hoparlörler bu sözleri her yana duyurmuş.

Bu da ne ki?!

Ya halkın önünde açık unutulmuş bir mikrofon olsaydı!?

Toptan alırlardı boylarının ölçüsünü!

Örgütlü, ortak anti-faşist mücadele

Rıdvan BUDAK
Tekstil Sendikası
Genel Başkanı

Aralarında tekstil işçilerinin de bulunduğu yarım milyonu aşkın işçinin toplu sözleşme döneminde bulunduğu bugünlerde, burjuvazi tüm siyasal ve ekonomik silahlarını seferber ederek yoğun saldırısını sürdürüyor.

Bu saldırının bir yanını «ekonomiyi kurtarma» nutuklarıyla tekelci sermayenin ekonomik bunalımını işçilere, emekçilere yükleme gayretleri oluşturuyor. Geniş emekçi yığınların ateş pahası bir yaşama itildikleri son devalüasyon ve zamlar bu gayretlerin en son ve açık bir örneğini oluşturmaktadır. Emperyalizme bağımlı ekonomi bugün iflas noktasına gelmiştir ve çare olarak işçiler, emekçiler bir kere daha kemerleri sıkmaya çağrılmaktadırlar. İşçilerin, emekçilerin sıkılan kemerleriyle çöküntü halindeki ekonomiye soluk aldırmaya ve sermayeye yeni yeni sömürü alanları açılmaya çalışılmaktadır. Bu arada yabancı sermayeye yeni davetiyeler çıkarılmakta ve IMF reçeteleri uygulamaya konularak emperyalistlere güven verilmeye uğraşılmaktadır.

Ekonomik saldırı tek başına uygulanmamaktadır. Bir avuç sömürücünün çıkarı için geniş emekçi yığınlar daha da fazla yoksulluğa, sefalete itilirken, burjuvazi işçilerin, emekçilerin olup bitenler karşısında sessiz kalmayacağını bilmektedir. Bildiği içindir ki, zam paketi zulüm paketi ile tamamlanmaktadır. Tekelci sermayenin önde gelen sözcülerinin ağzından Güney Kore ve Latin Amerika dikta yönetimlerine özlemler son günlerde daha da sıkça dile gelmektedir. Bunlar işçilerin, emekçilerin en ağır koşullar altında yaşamaya ve çalışmaya zorlandığı bu ülkeleri örnek göstererek, «ekonomiyi refaha kavuşturmak»tan utanmazca söz etmektedirler. Emperyalistler ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları için işçi ve emekçi kitlelerin yükselen mücadelesi bastırılmaya, sindirilmeye çalışılmakta ve bunun için her geçen gün dozu biraz daha artan baskı tedbirleri uygulanmaktadır. Ağırlaşan yaşama ve çalışma koşulları karşısında yükselen ekonomik-demokratik mücadele, «anarşi ve bölücülük» edebiyatı ile anti-demokratik baskı yasaları Parlamentodan hızla çıkarılmaya uğraşılmaktadır. Ve bunlar olurken faşist terör tırmandırılıp, yaygınlaştırılmaktadır.

Kuşkusuz bu koşullarda, toplu sözleşme döneminde yükselen mücadele bugün ülkemizde ana sorun olan faşizm tehlikesine, her türden anti-demokratik girişime karşı yükseltilen mücadele ile her zamankinden daha da canalıcı bağlar içerisindedir. Ve ekonomik-demokratik talepler uğrunda verilen mücadelede başarının güvencesi de yine bu bağ içerisinde görülmelidir.

Faşizm tehdidinin artarak sürdüğü günümüz koşullarında anti-faşist güçlerin örgütlü ortak mücadelesinin yükseltilmesi gereği hayati önemini her an daha fazla duyurmaktadır. İşçi sınıfımızın en ileri sınıf güçleri başta olmak üzere tüm demokrasi güçlerinin zaman yitirmeksizin biraraya gelerek örgütlü bir anti-faşist birlikteliğin sağlanıp yükseltilmesi en ivedi görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu doğrultuda ortak üçlü çağrı ile ilk önemli adım atılmıştır.

Ancak gericiliğin tırmanışı karşısında demokrasi saflarındaki gelişme düzeyi yeterlidir denemez. Bu nedenledir ki burjuvazi saldırılarını yoğunlaştırabilmekte, milyonlarca işçinin, emekçi örgütlerine açıkça saldırabilmektedir. Demokratik kitle ve meslek örgütlerinden sonra sendikalara yönelen saldırılar artmıştır. Görülmektedir ki, faşizme ve gericiliğe karşı tüm toplumsal güçlerin ortak mücadelesinin örgütlenmesinde zaman yitirildiği sürece tüm demokrasi güçlerine yönelik bu saldırı azgınlaşarak tırmanacaktır. Örgütlü anti faşist birliğin hayata geçirilmesi geciktiği sürece faşist dikta özlemcilerinin ve işbirlikçilerinin işleri kolaylaşacaktır.

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız çaresiz değildir. Sermayenin, işçileri, emekçileri boyun eğmeye zorladığı karanlığı yırtmak, faşizme geçit vermemek, işçi ve emekçilerin örgütlü yığınsal mücadelesini yükseltmekle mümkündür. Bu mücadelenin yükseltilmesinde milyonlarca işçinin örgütlü bulunduğu sendikalardan, faşizme karşı tüm toplumsal güçlerin birliğinin sağlanması yolunda güçlü ses ve somut adımlar gelmelidir. Faşizme karşı tüm toplumsal güçlerin, siyasal olan ve olmayan tüm devrimci, ilerici, demokratik örgütlerin birlikte mücadelesi için işçi sınıfımızın ileri sendikal örgütleri üzerlerine düşen tarihi görev ve sorumluluğu yerine getirmelidirler, getireceklerdir.

BOZACI'NIN KORKUSU!

A. Hamdi KARSU

Tekelci sermaye, can attığı ekonomik tedbirler ve ölçüsüz zamlardan sonra, gözlerini kitlelere dikti. Emekçi yığınların göstereceği tepkiyi korku ve heyecanla bekliyor. Beklemekte haklıdır çünkü, milyonlarca çalışan insanı açlığa mahkûm etmiştir. Her şeyi bir yana bıraksak bile, geriye, insanların kendilerini koruma güdüleri kalır ki, burjuvazinin korkmasına bu bile yeterlidir.

Tekelci sermayenin tekelci gazetelerinden en büyüğünün başyazarı Ekşi, bu beklentinin korkusunu açığa vuruyor. Çünkü, zamların ve ağırlaşan baskıların yarattığı şaşkınlık ve suskunluğun yerini, zorunlu bir öfkenin ve direncin alacağını çok iyi biliyor. Bir tazı «hüneriy»le bunun ilk belirtisi olarak, DİSK'in aldığı genel grev kararını yakalamış bile.

Sermayenin basındaki bu mutemedi şöyle düşünmektedir: «Böyle bir karar karşısında ne demek gelir içinizden? Huzurlu bir Türkiye'de yaşıyoruz dersiniz. Fabrikalar üretim fazlasını depo edecek yer bulamıyorlar. Paramızın değeri yıllardan beri değişmiyor. Akdeniz'de en güçlü ülke olduğumuzu yedi cihan kabul etmiş. Elbirliği ile böyle bir ülke yaratmışız... Elbette bu cennet ülkede insan refahtan, huzurdan sıkılab'lir. Toplumda bir heyecan dalgası essin de yaşadığımızın farkına varalım diye düşünür. Eh... O zaman 'genel grev' yapılmıyacak da ne zaman yapılacak?»

Milyonlarca, onmilyonlarca insan ve emekçi son zamlardan sonra derin bir acı ve yoksulluk içinde kıvranıyor. İşçinin, biraz daha iyi yaşamak için grevden başka bir silahı da yok. Bu nedenle, ücret pazarlığına oturmak, aç kalmamak için direnmek zorundadır. Çalışıp her şeyi üreten bu insanlardan açlığa razı olmalarını beklemeye kimin hakkı olabilir ki?!

İşte Oktay Ekşi, bu hakkı kendinde ve burjuvazide görmektedir. Demektedir ki: «Aç kalacaksın ve sesini çıkarmıyacaksın»!

Üstelik bu adam, yığınların çilesiyle alay etmektedir. Bir «cennet ülke» tablosu çiziyor ve ancak böyle bir ülkede grev yapılabileceğini söylüyor. Sanki işçiler, greve ya da her hangi bir direnişe, eğlence olsun diye çıkmaktadırlar. Çalışan insanın günlük yaşama hakkına karşı bu derece saygısızca saldırmak, burjuva kafanın ilkelliği ve sınıf öfkesinin çıplaklığı ile açıklanabilir. Ve esasen Oktay Ekşi gibi, esrmaye uşaklığına resmen atanmış maaşlılar şunu istemektedirler: Ülkemizi cennet bir kapitalist ülke haline getirmek için, emekçiler bütün acılara katlansınlar!

Türkiye «cennet bir kapitalist ülke» olsa bile, bu kiralıkların görevi, yine de sermayeyi savunmak, kapitalizmin asla cennet olmayacağını gören emekçilere karşı tehditler savurma

Devamı s. 7. sütun 3'de

Tektaş Ağaoğlu Bakış

Olağanüstü Haller ve Olağanüstü Kazançlar

AP azınlık hükümetinin emekçi kitlelerin sırtından gerçekleştirmeye koyulduğu «Islahat» hareketinden en hoşnut kalan kesim işveren kesimi. Kendi işlerinin yoluna koyulmasına, önlerinde yeni yeni tatlı kazanç alanları açılmasına zorunlu «ıslahat» denilmesi de pek hoşlarına gidiyor. Gün geçmiyor ki içlerinden birkaçı TRT'de ya da gazete sütunlarında boy gösterip, AP hükümetine, yaptıklarından ve yapacaklarından ötürü takdirlerini bildirmesin!

İşverenlerin Demirel hükümetini bir azınlık hükümeti olduğu halde böylesine «cesur» kararlar aldığı için daha da bir takdir ettikleri de anlaşılıyor. Bir azınlık hükümetinin böylesine —ilk bakışta— boyunu aşan ıslahat hareketine girişmesi ne demektir? Hükümetin başının oy kaygusunda, seçmen korkusundan kendini arındırmış olmasıdır. Bu da işveren kesiminin siyaset adamlarına tam not verip onları «devlet adamlığı»na terfi ettirmesi için öteden beri yeterli nedendir.

Dikkat ettiyseniz, adamlar şimdilerde azınlık AP hükümeti hakkında, 12 Mart döneminde Ferit Melen ve Naim Talu gibi neydüğü belirsiz yönetimler, yani siyasi sorumsuzluğu «devlet adamı sorumluluğu»na çevirmeyi, bir başka deyişle iş adamlarının bir dediğini iki etmemeyi «memlekete hizmet» belleyen olağanüstü durum hükümetleri hakkında söylediklerine benzer lâflar ediyorlar. S. Demirel «Biz aritmetik hükümeti değiliz, olağanüstü hal hükümetiyiz» dedikçe iş adamlarının ağızları kulaklarına varıyor. Tam da işitmek istedikleri şeyleri işitiyorlar hükümetin başının ağzından!

Ne denli sevinseler yeridir. Her olağanüstü durumda halkın sırtına olağanüstü yükler bindirildikçe kendilerinin kârları olağanüstü artmaktadır. Olağanüstü durumun neydüğü belirsiz (azınlık ya da parlamento-üstü) hükümeti de hangi olağan canipten aldığı belli olmayan bir güvenle işe koyulup onların olağanüstü kazançlarını olağanüstü hal yasalarıyla, polise ve idareye tanınan olağanüstü yetkilerle, olağanüstü sıkıyönetim uygulamalarıyla teminat altına almaya yönelmektedir.

Nitekim olağanüstü haller ve durumların demokrasiyle bağdaşmazlığı ortadayken işveren kesiminin bunca olağanüstülükten bu kadar hazzetmesi, olağanüstü kazançların demokrasiyle bağdaşmazlığındandır. Çalışan kesimlerin demokratik hak ve özgürlükleri sözümona «zorunlu gerekçelerle» giderek sınırlandırılırken işveren kesimine yeni yeni sömürü ve kazanç alanlarının açılmakta olması boşuna mıdır? Hükümetin başı her ağzını açışta memleketin iki sorunu olduğunu söyleyip anarşiden ve ekonominin düzeltilmesinden söz ediyor. «Anarşiye karşı tedbir»den anladığı demokrasiyi ve özgürlükleri rafa kaldırmak. Ekonomiyi düzeltmekten anladığı da yoksulun cebini talan edip zengini daha zengin yapmak, karma ekonomi adı altında devlet sektörünün içini boşaltıp özel sektörün ve yabancı sermaye mihraklarının dayatmalarını bütün bütün devlet siyasetine dönüştürmek.

AP azınlık hükümetinin bu ikisi arasındaki sıkı bağlantıyı çok iyi gördüğü, şimdiye kadar yaptıklarından da, yapmaya hazırlandıklarından da apaçık ortadadır.

Devamı s. 7. sütun 4'de

İŞTE KAPİTALİZM

İnsanlığın faşizm ve savaş suçlularına gösterecek merhameti yoktur.

Faşizm ve savaş suçluları insanlık düşmanıdır

Tokyo'da bir şehitler anıtı dikilmesi planlanıyor. Barış ve demokrasi güçlerinin tepkiyle karşıladığı bu anıt «şehitler» değil, savaş suçluları anıtı. «Şehit» denilen ve daha da ileri gidilerek «ulusal kahraman» olarak nitelendirilen yedi kişi Tokyo'da 1948'de Uluslararası Askeri Mahkeme tarafından ölüme mahkum edilmiş ve cezaları infaz edilmişti. Üst düzeyde hükümet ve ordu görevlerinde bulunan bu yedi kişi arasında Savaş Bakanı ve en üst düzeyde ordu yöneticileri bulunuyordu. Bunlar sürdürdükleri savaş çılgınlığı ile milyonlarca Japon ve onlarla birlikte Asya halklarının milyonlarca evladını kurban etmişler ve bizzat yönlendirdikleri vahşi katliamlarda insanlık dışı cinayetler işlemişlerdi.

Vahşetin kurtulabilen kurbanları bugün de izlerini taşıyor. Ama emperyalistler yapılanları unutmuş görünüyorlar. Yalnızca Japonya'da değil, F. Almanya'da da bu türden girişimler olduğu bilinmektedir. Nazi savaş suçlularının af edilmesi için faşist ve gerici güçlerin seferber oldukları görülmektedir. Ve kamuoyuna bu planlar «insancıllık gereği» olarak gösterilmektedir. Bu girişimlerin soğuk savaş kışkırtıcılığının tırmandırılmak istendiği şu sıralarda yoğunlaşması ise bir rastlantı değildir.

Okurlardan

Ses Çıkarır, İz Bırakır

Emekçi halkımızın bir dilim lokmasına göz dikildiği, gericiliğin alabildiğine azgınlaştığı, ülkemiz topraklarının parsel parsel satışa çıkarıldığı ve yine ülkemizin bir pazar yeri haline getirilmek istendiği bu dönemde ve bundan sonraki yıllarda, sınıf mücadelesinin önüne takoz koyacağını ummak, bir çöl hayvanının başını kuma soktuğunda saklandığını ummasından başka bir şey değildir.

Sınıf mücadelesi durmaz. Sömürü ve soygun yoksa sınıf mücadelesi yoktur.

Sınıfsal oyun açık ve kesin oynanıyor. Emperyalizmden ve dünya gericiliğinden aldıkları destekle, sermaye saldırısı, emekçi halkımıza ve onların mevzilerine yönelmiştir. Dün Töb-Der, Maden-İş, Tüted yarın hangisi diye sormaya gerek var mı acaba?

Sermaye eyleminin yaptığı, yapacağının göstergesidir. Yarın bir başka sendika, demokratik kuruluş vb. giderek işçi sınıfının bilimsel sosyalist siyasal örgütleri...

Sermayenin azgın saldırısına tek tek göğüs germenin olanağı yoktur. Böyle bir şey hiç bir yerde görülmemiştir.

Öyleyse bir olumsuzluk var. Nedir bu olumsuzluk?

Olumsuzluğun kendisi dağınıklık ve merkezi siyasi otoriteden yoksunluktur.

28 Ocak tarihli Gerçek gazetesi şöyle yazıyordu:

«Demokrasi mevzileri teker teker etkisizleştirilebilecek konumda kaldıkları sürece bu gelişme azgınlaşarak tırmanacaktır. Defalarca belirtildiği gibi faşizme ve gericiliğe karşı en geniş halk güçlerinin bir araya getirilmesidir çare. Yoksa en dokunulmaz konumda görünen veya böyle bir konumda olduğu hayali içinde yaşayanlar bile yakın bir gelecekte gericiliğin sillesi karşısında şaşkına dönmeye mahkumdurlar.»

Eğer burjuva zulmünün siyasal hareketimiz üzerindeki ağır yükünü kaldırmak istiyorsak, işçilerin ve müttefik köylülerin, tüm emekçilerin kurtuluşu uğrunda verilen mücadelede samimi isek birlikten yana olalım.

Bugün üçlü bir çağrı ile faşizme geçit vermemenin temeli atılmak isteniyor. Kulak verelim.

Yine Gerçek gazetesi durumu şöyle özetliyordu:

«Kimse ayrı baş çekmeye kalkışmasın! Kimse «ben kendi küçük kalemi örerim» demesin! Fena yıkılacaklardır ve verecekleri zarar sadece kendilerine değil, asıl önemlisi halk hareketine yönelecektir.»

Söz konusu olan birliktir. İşte böyle atılmış bir adım vurduğu yerde ses çıkarır, iz bırakır.

Osman Kırbaş
BULANCAK

TSİP Genel Yönetim Kurulu'nun bildirisi:

«Demokratik güçlerin örgütlü birliği yaratılacak»

2-3 Şubat tarihlerinde İstanbul'da toplanan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, yayınladığı bir bildiriyle, faşizme, siyasal gericiliğe ve her türlü anti-demokratik uygulamalara karşı, geniş çalışan yığınların güncel talepleri doğrultusunda bütün demokratik güçlerin kalıcı ve işlerli bir birlik kurmalarını istedi.

İki gün süren çalışmalarını tamamlayan TSIP Genel Yönetim Kurulu tarafından yayınlanan deklerasyonda şöyle denildi:

«Demirel iktidarı, IMF'nin, yabancı ve yerli tekellerin dayatmalarıyla son devalüasyonu yeni astronomik zamları getirmiştir. Alınan ekonomik kararlar, bütünüyle zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapacaktır. Emperyalizm ve onun işbirlikçisi yerli tekelci burjuvazi, kendilerinin yol açtığı ekonomik bunalımın yükünü çalışan yığınlara yüklemek için son derece ağır faturaları on milyonlarca emekçiye ödettirmektedir.

Öte yandan, Afganistan ve Iran'daki devrimci, demokratik atılımlardan sonra bölgemizdeki konumu daha da sarsılan emperyalizm, Türkiye'yi bir ileri karakol olarak tahkim etme gayretindedir. Meşru, bağımsız ve egemen Afganistan devleti ile SSCB arasındaki yardımlaşmaya karşı yoğun bir propagadayı başlatan emperyalizm ve uluslararası gericilik bu kampanyayı bir soğuk savaş manevrası olarak sürdürmektedir. Beyaz saray yönetimi ve Pentegon militarizmi özellikle barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm düşmanı bu kampanyasını Orta Doğu'da kışkırtmakta, bu bağlamda Türkiye'de gericilik ve şovenizm özellikle körüklenmektedir.

Böylece emperyalizmin Orta Doğu'ya ve Türkiye'ye dönük siyasi ve askeri hesaplarıyla, yerli tekelci sermayenin sınıfsal ve ulusal baskı politikaları her zamankinden daha yüksek bir uyum göstermektedir.

Ve açıkça bellidir ki, tekelci sermayenin son ekonomik kararları Demirel iktidarının getirdiği baskı yasalarıyla ve diğer siyasal kararlarla bir bütün oluşturmaktadır. Egemen sömürücü güçlerin niyeti, hayat pahalılığına, işsizliğe, yoksulluğa ve yokluğa karşı kitlelerin artan öfkesini ve tepkisini bastırmak, bir başka deyişle, giderek gelişen ve güçlenen toplumsal muhalefeti susturup ezmektir.

Oysa işçi sınıfımızın en ileri sınıf güçleri en önde olmak üzere milyonlarca örgütlü emekçiyi kucaklayan dinamik halk güçlerimiz, emperyalizmin siyasi, askeri ve iktisadi dayatmalarına, işbirlikçi tekelci sermayenin ekonomik politikasına ve bunların sonucu olan baskılarına boyun eğmeyecekler.

Bugün işçi sınıfı politik hareketi başta olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçlere düşen görev, sömürü ve tahakküme karşı ve bunların en dışa vurmuş biçimi olan faşizme karşı en geniş demokratik güçlerin birliğini ve ortak mücadelesini zaman yitirmeksizin kurmaktır.

İşçi sınıfımız ve emekçi halk güçlerimiz iktidar hedefi doğrultusunda yürürken, bugün tüm demokrasi güçlerinin karşı karşıya bulunduğu faşizm tehlikesine, her türlü siyasal gericiliği, bütün baskılara ve anti-demokratik uygulamalara karşı demokratik güçlerin örgütlü birlikteliğini kurmak güncel planda en ivedi görevdir. Ancak bu görev başarıldığı ölçüde halen sendikalarda, diğer meslek örgütlerinde, gençlik ve kadın kuruluşlarında, kültürel derneklerde örgütlenmiş olan milyonlarca emekçinin sınıfsal dinamiklerini ve tüm toplumsal mücadelelerini bir araya getirip, bütünleştirmek ve merkezileştirmek mümkün olacaktır. Ve böyle bir görevin başarılması ölçüsünde sadece temel hak ve özgürlüklerinin korunması, siyasal demokrasinin savunulması, mevcut demokratik mevzilerin elde tutulup geliştirilmesi gibi ivedi gerekler saptanmış olmakla kalmayacak, aynı zamanda halk güçlerinin iktidar mücadelesi için daha elverişli olanaklar, daha ileri örgütlenme düzeyleri ve daha yüksek örgütlü beraberlikler yaratılabilecektir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, şu anda varolan eylem birliği düzeylerini aşarak, daha ileri düzeylerdeki siyasal ve demokratik birlikteliklere ulaşmak ve giderek cephe birliğine varmak için, siyasal olan veya olmayan tüm devrimci, ilerici, yurtsever ve demokratik örgütlerin mümkün olan en geniş zeminde bir araya gelerek, geniş kapsamlı bir demokratik birlik platformunu oluşturmaları gereğini önemle vurgular.

Bu amaçla bir yandan, devrimci-ilerici siyasal güçlerin, faşizme, emperyalizme, şovenizme ve tekellerin egemenliğine karşı siyasal işbirliğini uzun erimli iktidar hedefi doğrultusunda kurmak ve böylesi bir politik işbirliğini stratejik bir siyasal program etrafında gerçekleştirmek, bu şekilde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde saf tutan politik güçlerin kalıcı beraberliğini inşa etmek gerekir.

Öte yandan güncel planda ivedi önem taşıyan demokratik görevlerin başarıyla yerine getirilmesi için sadece siyasal örgütlerle değil, aynı zamanda siyasal nitelikli olmayan tüm demokratik kuruluşlarla birlikte **örgütlü anti-faşist birlik yaşama** geçirilmelidir.

Türkiye Sosyalist Işçi Partisi, Birlik Dayanışma ve Devrimci Demokratlar tarafından yapılan çağrı, bütün demokrasi güçlerinin acilen biraraya gelmeleri doğrultusuda önemli ve tarihsel bir adım niteliğindedir.

İnsan haklarını ve demokrasiyi savunan ne kadar kuruluş ve kişi varsa bütün demokratik güçleri kucaklayacak bir mücadele birliğinin yaratılması ve tüm anti-faşist güçlerin bu ortak demokrasi hareketi için de ve etrafında birleştirilmesi, yani topyekûn anti-faşist hareketin örgütlenmesi ancak bu yoldan sağlanabilir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, emperyalizmin tüm politikalarına ve propagandalarına, tekellerin hakimiyetine, egemen milliyetçiliğe ve her türlü siyasal gericiliğe karşı genel sosyalist ve demokratik mücadelenin birlik ve birliktelik gereksinmesini ısrarla gösterir.

Partimiz sömürü ve baskıya karşı gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş sürecinin en ivedi güncel görevi niteliğindeki anti-faşist örgütlenmeyi faşizme karşı saf tutan diğer toplumsal güçlerle birlikte gerçekleştirmek konusundaki kararlılığını yineler.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, demokratik birliğin zaman yitirmeksizin örülmesi için gerekli ortak uğraşlarda saf tuttuğunu belirterek, tüm demokrasi güçlerini bu ortak çabalara çağırır ve demokrasi güçlerinin beraberliğinin uzun olmayan bir zamanda gerçekleşeceğine olan inancını dile getirir.

Doğrudan...

Hüseyin Hasançebi

Batı'ya Dönük Hesaplar

Başbakana vekâleten Batı'ya yelken açan Turgut Özal, «Türkiye'yi kurtarma operasyonunu» bizzat yerinde inceledi. Gördü ve anladı ki, Türkiye'de halkı açlığa mahkum eden son ekonomik düzenlemeler dostlarımız tarafından sevinçle karşılanmış. Hatta Turgut Özal'ın telefonla verdiği bilgilere bakılırsa, özel teşebbüsümüzün bu çok vefakâr hamileri, «elçimizi» alnından öperek kutlamışlar. Yardım edeceklerini söylemişler.

Avrupa'da, düşman kuşatması altında kalan bir Osmanlı paşası, devletlüdan yardım istemekte; ama her defasında «direnmesi», «durumu idare etmesi» yönünde nasihat almaktadır. Erzakın büsbütün tükendiği bir zamanda aynı cevabı alınca, artık «idare edemediğini» ve elinde sadece «maslahatın» kaldığını hükümdara duyurur. Bu Osmanlı paşası, «sabrın sonunun selâmet» olmadığını belki de o gün, ama büyük bir gecikmeyle anlamıştı.

Özal'ın elinde bugün sadece «maslahat» kalmış değildir ama, aşındırdığı kapılardan aldığı «idare et» cevabı, durumun nereye varacağını göstermektedir. Şansölye'nin kapısında, yağmur altında randevu bekliyen Demirel'in özel elçisi Özal, Carter'ih büro memurlarıyla da vestiyer önünde sohbet etmekle yetinmek zorunda kalmıştır. Türkiye, damdaki emperyalizmi sadaka istemek için aşağıya çağırmıştır. «Yukarıya gel vereyim» diyen emperyalizm ise, ayağına getirttikten sora «allah versin» demiştir.

Türkiye'de burjuvazi en kötü günlerini yaşamaktadır. Gerçi tarihsel olarak, çok daha «kötü» günler görecek ve yaşıyacaktır ama, şimdilik kendini kurtarma umudu taşımaktadır. Bu yüzden, bugünkü durumunu aşmaya çalışmaktadır. Eli varır da gücü yeterse, toplumsal muhalefeti susturup biraz olsun kan toplamayı hesaplamaktadır. Elini, faşizme açılan kapıların tokmağında gezdirmektedir.

İşte, Batı'da paraya açılmayan kapılar Türkiye'de karanlığa açılabilir. Bu sayede belki emperyalizmin «insafa gelmesi» de mümkün olabilir. Bu türden bir yarın, burjuvazi için, bugünden iyidir. Çünkü bugün, onun açısından, sürekli kan kaybetmenin işaretidir.

Bu noktada emekçilerin ne yapması gerektiği kendini açıkça göstermektedir. Burjuvaziyi yakın amaçlarından caydırmak, uzun vadeli amacı da olamıyacağı için, onu büsbütün amaçsız ve şaşkın bırakmak. Demokrasiyi kendi amaçlarına uygun bulan toplum güçleri buna hem potansiyel, hem de örgütlü güç olarak muktedirler. Eksikleri, dövüştükleri siperlerin birbirinden uzak, kopuk olmasıdır.

Demokrasi mücadelesinde «bugünü» savunmak elbette olmaz. Daha geniş bir zemin, daha derinlemesine bir süreç demokrasi mücadelesinin önündedir. Ama buna karşılık, bugünkü alanın güvence altına alınması büyük bir önem taşımaktadır ve bu amaca uygun düşen bir «savunma hattı» yaratmak, belirleyici önemdedir. İşte bunun için, demokrasi mücadelesinde mevziler, bugünü korumak ve yarına kolaylık sağlamak için, tek bir hat üzerinde birleştirilmelidir. Yani demokrasiyi savunma hattı kurulmalıdır.

FAŞİSTLERİN SONU... 1

Sonunu gören Hitler delirdi

İktidar olsun ya da olmasın, faşistler halka yaptıklarını ödemek zorunda kalırlar. Faşizm ve faşistler cezasız kalmazlar.

En kodaman faşistlere, onların tükenişine bakalım. Her birinin sonu insanlık için ibret dersleriyle doludur. Kendileri ibret almasalar bile, Mussolini ve Hitler gibi en azılı faşistlerin akibeti, bizler için öğreticidir. Bütün faşistleri bekliyen son, aynı sondur.

William Shirer «Nazi İmparatorluğu» adlı kitabında Hitler'in son günlerini anlatır. Kapana sıkışmış bir akrep gibi, çıkış yolu bulamadığı için kendini kaybeden bir hayvan gibi... Yavaş yavaş deliriyor Hitler. Hesabını veremiyeceği ağır suçun altında ezilip küçülüyor.

«Başı hafifçe sallanıyordu» diye anlatıyor bir görgü tanığı ve şöyle sürdürüyor konuşmasını: *«Sol kolu biraz sarkıyor ve iyice titriyordu. Gözlerinin o her zamanki anlatılmaz pırıltılı ışığı korkutucu ve hiç de normal olmıyan bir etki yaratıyordu. Bütün hareketleri ihtiyar bir adamınki gibiydi.»* *(N.İ.S: 1696)*

Faşist Alman ordusu yenilip bitmiş, kırılıp tükenmiştir. Hitler'in bütün generalleri kaçmış, askerleri dağılmıştır. Hükümet üyeleri ve en yakın dostları, Hitler'i kendi kaderiyle başbaşa bırakıp Berlin'i terketmişlerdir. Hitler Başbakanlık binasının bodrumunda yaptırdığı bir sığınakta, bir kaç dalkavuğu ile birlikte yalnız kalmıştır. Kızılordu Berlin'i ele geçirmiş ve Hitler'i kapana kıstırmıştır. Hitler de sonunun geldiğinin farkındadır. Ama o bir faşisttir ve bütün deliler gibi kendi kendinin hayranıdır. *«Kimseye güvenemem, hepsi beni aldatıyor. Bu durum beni mahvediyor... Eğer bana bir şey olursa Almanya lidersiz kalır. Halefim yok. Hess deli. Goering halkın sevgisini yitirdi. Himmler'i parti istemez»* diyerek, nasıl da yavaş yavaş çözüldüğünü kendi ağzıyla itiraf etmektedir. (Aynı yer) Yıl 1945, ay Nisan'dır.

Halkların anti-faşist mücadelesi faşizmin işini bitirmek üzeredir. Bütün Avrupa ve Almanya faşizmden kurtarılmıştır. Kurtarılmadık tek yer, Hitler'in saklandığı sığınaktır. Yanında hizmetkarları, yaverleri ve suçortağı Goebbels kalmıştır ama o kendini, 1939'lardaki güçlü Alman ordularının kumandanı olarak görmeye devam etmektedir, bir tek askeri bile kalmamışken. Bu durumda bile Goebbels ona tarih kitaplarından savaş masalları okumakta ve son anda kurtulmayı başaran komutanların öykülerini hatırlatarak avunmasını sağlamaktadır. Hitler de bunlara inanmaktadır.

Bu azılı cani bir zamanlar emirler vermiş, on milyonlarca insanın kanına girmişti. Tarihin kaydettiği en büyük vahşetten sorumluydu. Ama o «parlak» günlerin yerinde yeller esiyordu. Şimdi artık kalan bir kaç gününü, kendi kaderini düşünmekle geçirebilirdi. Ne ki o, hâlâ kaçabileceğini, mutlak akibetinden kurtulabileceğini ummaktadır. Bu umudu ise, gerçek hayattan değil, kendisine okunan savaşçı masallarından ve yıldız falından çıkarmaktadır. Tam da o günlerde Roosevelt ölmüştür ve Hitler karargahında bu olay, yıldız falının faşistlere armağanı olarak yorumlanmaktadır.

20 Nisan Hitler'in doğum günüdür ve bu günü Hitler sığınakta kutlayacaktır. Ama, kendisi dahil, orada bulunan herkes, bu kutlamanın, bir idam mahkûmunun son isteğinin karşılanması olacağını bilmektedir. Bunu, Bavyeralı, orta hallice bir ailenin kızı olup, yıllar yılı Hitler'in metresliğini yapan Ava

Devamı Sf. 6, Sü. 6'da

Sağ basından

Genel Grevden Duyulan Genel korku

DİSK'in aldığı genel grev kararı burjuvaziyi ve kapı köpeklerini oldukça ürküttü. Genel bir korkuya kapıldılar.

6 Şubat - Tercüman - Osman Kibar:

«Sen istediğin kadar eyleme karşıyım. Eylem işareti vermedim diye konuş bay Ecevit bey... Bunlar hep bir kaba tükürenler cinsindendir. Tek gayeleri bu rejimi yıkmak, Rus uşaklığına hepimizi peşkeş çekmektir.»

Milli Sermaye İradesi!

AP'nin yayın organı Son Havadis - 6 Şubat - Başyazı...:

«Genel grev kanunlarımıza göre suçtur. Hele DİSK'in parlamentodan geçen son yasalar karşısında böyle bir karara varmış olması, doğrudan parlamentoya ve milli iradeye karşı girişilmiş bir harekettir.»

«Köksal»ın kök salmış derdi!

Faşist Hergün Gazetesi - 6 Şubat - Sevgi K. Köksal...:

«On yıldan beri ülkemizde sergilenen her kanunsuz gösteri, miting, grev ve direnişin elebaşısı DİSK'tir. Bir işçi sendikası olan bu teşkilâtın «kitlesel eylem» planlamak ve tatbik etmekten işçi meseleleri ile uğraşmaya zamanları yoktur.»

Müzmin Rüya: Giyotin

Faşist Hergün - 6 Şubat - Faik Sezgin...:

«Türkiye'de ülke çapında sürdürülen direnişler ve DİSK'in genel grev kararının gerçek amacı, Türkiye'de komünist bir ihtilâlin şartlarını oluşturmaya yardımcı olmaktır. Grevlerin ve direnişlerin gerçek sebebi budur.»

Yerin kulağı ve göğün anteni!

Hergün Gazetesi - 7 Şubat - Enver Altaylı...:

Maaşlı istihrabatçılardan...

«DİSK konunsuz bir adım atmak kararındadır ve bunu ilan etmiştir. Hesap şudur: DİSK ve diğer kitle kuruluşları ile yüzbinler sokaklara dökülecektir. [illegible] ve gidilerek zaten felç olmuş ülke ekonomisi daha da felce uğratılacaktır. Bu arada yıllardır silahlanmakta olan bölücüler ve komünistler cinayetlerine hız vereceklerdir. Kitle ile polisin çatışması sağlanacaktır. Ve silahlı eylemler desteklenen ihtilal hedefine ulaştırılmaya çalışılacaktır.» Nasıl da biliyor değil mi? 1 Mayıs katliamıdan önce de bilmişlerdi!

Olmazsa olmaz!

8 Şubat tarihli Aydınlık gazetesinde TİKP Genel Başkanı Doğu Perinçek'in şu demeci yer almış:

«İflasa giden DİSK yönetimi karamsarlık ve telaş içine düşerek onbinlerce DİSK üyesi işçinin sırtından kumar oynamaya kalkmaktadır. Alınan grev kararlarının, işçinin alın terini ve haklarını savumakla hiç bir ilgisi yoktur. Baştürk yönetiminin bu kararı, doğrudan doğruya Sovyet Sosyal - emperyalizminin ülkemizde kargaşalık yaratma siyasetinden kaynaklanmaktadır.»

Guatemala halkının mücadelesi sürüyor

● ABD'nin tezgahladığı 1954'deki darbeden bu yana artan terör ve katliamlar Guatemala halkının mücadelesini sindiremedi.

Geçtiğimiz günlerde Guatemala'da ağır baskı ve zulme uğrayan bir grup köylünün İspanya büyükelçiliğine girmesi ve polisin silahsız köylüleri yaylım ateşine tutmasıyla kanlı olaylar yaşandı. Bu kanlı olay, yıllardır Guatemala'da tüm vahşetiyle uygulanan terörün bir örneğidir.

Geçen yüzyıl sonlarında İspanyol sömürgeciliğinden sonra, iş başına gelen dikta yönetimlerinin kanla, zulümle bastırmaya çalıştığı Guatemala halkının mücadelesi 1944'de diktatör Ubico'nun devrilmesiyle yeni bir döneme girmiştir. 1944 sonrası ülkede demokratik gelişme hızlanmış, insan hakları, ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi hak ve özgürlüklerin sağlanması yolunda önemli adımlar gerçekleştirilmiş, ilk kez tanınan bu haklar Anayasa güvencesine alınmıştır. Feodal ve yarı-feodal ilişkilerin tasfiyesi, ülkenin ekonomik gelişmesi yolunda ileri adımlar atılmıştır.

Ne var ki bu gelişmeler ABD emperyalizmi tarafından iyi karşılanmamıştır. Ülkenin tek limanının ABD'nin United Fruit Company'sine ait olduğu, yine yegâne demiryolunun yabancı sermayeye ait olduğu ve elektriğin yabancı tekeller tarafından üretildiği Guatemala'da 1944 sonrası toprak reformu, yol, liman ve elektrik santralı yapımı ve ülkenin bağımsızlığını güçlendirme adımları emperyalizm tarafından düşmanca karşılanmıştır.

Truman ve Eisenhower dönemlerinde Guatemala'ya karşı yürütülen düşmanca politika, aynı zamanda United Fruit Company'nin hissedarlarından olan John Foster Dulles tarafından daha da körüklenmiştir. Ve ABD, Guatemala'ya müdahale etmek üzere kolları sıvamıştır.

Guatemala'da demokratik hükümetin 1954 yılında bir askeri darbe ile devrilmesi, 1973'de Şili'de olanların önceki örneğidir. ABD'nin ülkenin içişlerine nasıl karıştığı ve darbenin gerçekleştirilmesindeki büyük rolünü Eisenhower anılarında açık açık yazmıştır.

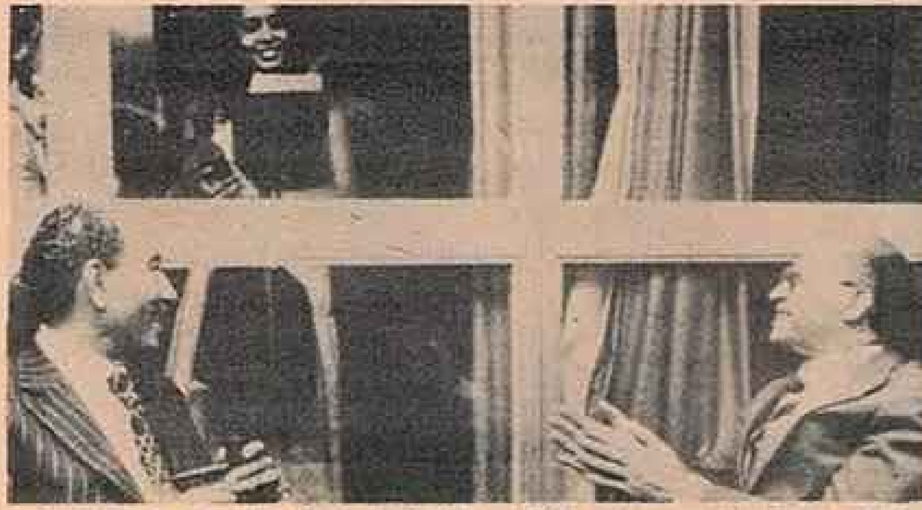

1954'deki darbeden sonra tarım reformu ortadan kaldırılmış, güçlü işçi ve köylü örgütleri kapatılmış, işçiler, emekçiler tüm temel haklar vahşice çiğnenerek sürekli baskı ve zulüm altı da yaşamaya zorlanmıştır. Bugüne kadar Guatemala'da onbinlerce insan katledilmiştir. Yalnızca 1966'dan bu yana katledilenlerin sayısı 20 bini aşmaktadır. Bunlar arasında siyasi liderler, sendikacılar, köylü örgütlerinin yöneticileri, aydınlar, ilericiler, demokratlarla birlikte, bunların yakınları ya da yönetime şu ya da bu şekilde muhalefette bulunan insan vardır.

Devamı s. 7. sütun 7'de

Sedat'ın pervasızlığı artıyor

● Sedat ve Begin ortak basın toplantısında Orta-doğu'da adil ve kalıcı bir barış mücadelesine düşmanlığı bir kere daha sergilendi.

Sedat ve Begin Orta-doğu'da ABD emperyalizmine yeni hizmetler peşinde.

Mısır ile İsrail arasındaki ilişkilerin ABD emperyalizminin istekleri doğrultusundaki «normalleşmesi» sürerken, Enver Sedat ABD emperyalizmine hizmette İsrail'den geri kalmamak için var gücüyle çalışıyor.

Emperyalizme ve siyonizme karşı Arap halklarının haklı davasını arkadan hançerlemeye girişen, ancak tecrit olan Sedat yönetimine karşı Mısır halkının tepkisi de büyüyor. Ancak tüm bunları umursamaz görünen Sedat, Ortadoğu'da savaş kışkırtıcılığı cıġırtkanlığını sürdürüyor. İran Devrimi'nin ardından ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi halinde ülke topraklarını emperyalizme sunan Sedat, son olarak yeni bir sahte barış zirvesi istedi.

Yeni sahte barış zirvesi teklifi aslında İsrail Başbakanı Begin'den geldi. Sedat ve Begin geçtiğimiz günlerde Assuan'da yaptıkları ortak basın toplantısında ağızbirliği içerisinde Filistin sorununun yalnızca Başkan Carter'ın kişisel müdahalesi ile çözümlenebileceğini belirtecek kadar ileri gittiler. Ve bu konuda yeni bir zirve için görüş birliğine vardılar.

Bu gelişmeler Sedat'ın ABD emperyalizmi ile daha sıkı ilişkilere girme yolunda olduğunu gösteriyor. Öte yandan, Sedat'ın İsrail'le ilişkileri ABD emperyalizmi ile yakın ilişkiler içerisinde bulunan gerici Arap emirlikleri tarafından da pek hoşnutlukla karşılanmıyor. Artık ne Arap, ne de müslüman olduğunu ileri sürerek bölgedeki ülkelerle ilişkileri kuracak hali kalmayan Sedat'ın tecriti büyüdükçe pervasızlığı artıyor.

ABD emperyalizmi Sedat yönetimi ile Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da bir kışkırtıcılık odağı yaratma peşindedir. Ortadoğu planlarının uygulanmasında, İsrail'in yanısıra Mısır'dan yararlanma hesapları giderek gelişiyor. Ne var ki, Sedat'ın ABD emperyalizmi ve İsrail'le ilişkilerinde attığı her adım Mısır halkının ve kardeş Ortadoğu halklarının giderek büyüyen tepkisi ile karşılaşıyor

Emperyalist propagandanın Afganistan yalanları

● Emperyalizm, yalan ve tahrik dolu propaganda sürdürürken, müslüman ülkelere kendi zorbalığını onaylattırmaya çalışıyor.

Afganistan üzerindeki hesaplarının Sovyetler Birliği'nin yardımıyla Afgan halkı tarafından boşa çıkartılmasını bir türlü hazmedemiyen emperyalizm, ardarda yalan haber üreten propaganda makinalarını hızla çalıştırıyor. Emperyalist propaganda dev basın-yayın tekelleri ve haber ajansları aracılığıyla yalan haberleriyle soğuk savaşı körüklüyor. Sosyalist ülkeler hakkında gerçek dışı haberler üreten emperyalist propaganda çarkları bu kez de var gücüyle tahrikçi yayınlar yapıyor. Örneğin gün geçmiyor ki, Sovyet askerlerinin Afgan halkına neler yaptığını (!) anlatan dehşete düşürücü haberler yayılmasın. Gerçek dışı bu haberlerin nasıl üretildiğini anlamak ise güç değil. Bu dehşete düşürücü haberleri üretmek ABD emperyalizmi için zor olmasa gerek. Dünyanın değişik köşelerinde, Vietnam'da, Şili'de yaptıklarını tekrarlıyor olmalı.

Emperyalist propaganda nın yaydığı gerçek dışı haberlerin gülünçlüğünü anlamak zor değil. Ancak dünya kamuoyu üzerinde emperyalist propagadanın yarattığı belirli bir etkinin henüz tam anlamıyla kırıldığı söylenemez. Aynı şekilde özellikle Afganistan'daki gelişmelerin ardından emperyalizmin yoğunlaşan din spekülasyonu da tam olarak kavranmış değil.

Afganistan'la ilgili olarak ABD'nin müslüman ülkelerin yönetimlerine kendi zorbalığını onaylattırma gayretleri sürüyor. ABD'nin «müslümanlık havarisi» kesilmesi boşuna değil, çok yönlü hesapları içeriyor. Bir kere müslüman ülkelerin ABD yönetiminin tavrını desteklemesi ABD'nin Yakın ve Ortadoğu'daki varlığını daha da artırmasını sağlayacaktır. Böylece ABD İran'ı yola getirebilecektir! Yine böyle bir durumda müslüman ülkeler bağlantısız ülkelerin bağımsızlık ve özgürlüklerine karşı tertiplere ister istemez karışacaklardır. Sonuçta bu ülkeler emperyalizmin barış ve sosyalizm düşmanı komplolarında yer alacak bir açmaza sürükleneceklerdir.

ABD emperyalizmine Afganistan'la ilgili olarak müslüman ülkeleri ikna etmede İsrail yardım etmektedir! İşgal edilen Arap topraklarında binlerce müslümanı baskı ve zulüm altında tutan siyonistler, Afganistan için «Müslümanların korunması»nda yer almaktadır. Öte yandan Lübnan'da onbinlerce müslüman bombalanırken, İran Devrimi'ne ve halklarına saldırılırken, değişik ülkelerde milyonlarca müslüman emekçi emperyalizmin yoğun baskı ve sömürüsüyle yüzyüze bulunurken emperyalizm ve yardakçıları müslümanlık şampiyonluğunu derhal unutmaktadırlar.

Bu oyunlar yeni değildir. Emperyaizmin, müslüman ülkelerde kendi amaçlarına ulaşmak için dini alet etmeye çalışması karşısında Cemal Abdül Nasır 1966'da şöyle diyordu: «Gerçek islam dayanışması, emperyalizme karşı savaşan müslüman halkların dayanışmasıdır. Yoksa gerici devletlerle emperyalizm ajanların bir olup islâm dininin de her türlü tahriflere pervasızca uğratılması asla bir dayanışma değildir.»

Emperyalizmin Afganistan halkına yönelik yalan ve tahrik dolu propaganda ve din spekülasyonunu da içeren çok yönlü saldırısı sürmektedir. Ancak bu gayretler de hiç bir sonuç vermeyecektir.

KISA... KISA...

● ABD'nin New Mexico kentindeki Santa Fe hapishanesinde yaşama koşullarını protesto eden 400 mahkûmun başlattığı hareket kanla bastırıldı. Hapishaneye giden 200 kadar ulusal muhafız ve polis hiç bir direnişle karşılaşmadılar. Buna karşılık mahkûmlardan en az 32 tanesi öldürüldü, 50'den fazlası yaralandı.

● Panama kanal bölgesinde «güvenlik» gerekçesiyle ABD'nin anlaşmaları ihlal etmesi üzerine Panama Devlet Başkanı Aristides Royo, ABD Başkanı Carter'a bir mektup göndererek durumu kınadı.

● Kolombiya'da Komünist Parti ve diğer demokratik parti ve örgütlerin yeraldığı Demokratik Cephe oluşturuldu. Cephe 1980 yerel seçimleri ve 1982 genel seçimlerine ortak liste ile katılacağını açıkladı.

● Panama'da devrik Şah'ın ülkede bulunmasından dolayı kitlesel protesto gösterileri artıyor. Gösterilerde yer alanların bir kısmı güvenlik kuvvetlerinin saldırısı ile yaralanırken, büyük çatışmalar görülüyor.

● İngiltere'de yüzbinden fazla çelik işçisinin katıldığı grev sürüyor. Ülke içinde ve uluslararası dayanışma güçlenirken, grevci işçilere polis saldırılarda bulunuyor. Baskı ve saldırılara rağmen grevci işçiler kararlılıkla direniyorlar.

Barış ve Sosyalizm

ABD'nin soğuk savaş maceracılığı

ABD yönetimi son gelişmelerde açıkça gözlendiği gibi, silahsızlanma ve detant yolunda atılan adımları hiçe sayarcasına, askeri güce dayalı dış politikaya yeniden sarılmaya ve silahlanma ve savaş kışkırtıcılığını artırmaya uğraşıyor. Bizzat Başkan Carter'ın ağzından tehdit ve gözdağı ile ifade bulan bu kışkırtıcılık, birtakım maceracı planlarla uygulama alanı bulmaya çalışıyor. Bu doğrultuda, ABD yönetimi, uluslararası politikadaki gelişmeleri unutmuş görünerek anti-sovyet propagandayı hızlandırırken, yeni planlar peşinde koşuyor.

Dünya jandarmalığı peşinde koşarken, ABD emperyalizmi, uluslararası güçler dengesinde sosyalizm ve barış güçleiinin lehine gelişme karşısında gelişmiş kapitalist ülkelerle, emperyalizme bağımlı geri ülkeleri çevresinde kenetleme gayreti peşindedir. ABD yöneticilerinin bugünlerde NATO müttefiklerinin çok taraflı ek önlemler alması, dünyanın değişik bölgelerinde NATO'nun sorumluluklarından söz etmeleri rastlantı değildir. Başkan Carter'ın ABD'nin «hayati çıkar bölgesi» ilan ettiği Basra Körfezi ve genel olarak Hint Okyanusu'nda ABD'nin 12'li Okyanus ittifakı önerisi de bunu göstermektedir. Bu ittifak içerisinde ABD, Kanada, İngiltere, F. Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Japonya, Taiwan, Avustralya, Yeni Zelanda ve İsrail düşünülmektedir. Böyle bir ittifakla, ABD sosyalist sisteme gözdağı verebileceğini hesaplamaktadır.

Bu ittifakın içerisinde, görüldüğü gibi, ABD emperyalizmiyle sıkı bağ içerisinde bulunan gerici Arap yönetimleri de dahil hiç bir müslüman ülke yoktur. Ortadoğu'da müslüman ülkelerde güçlenen anti-emperyalist mücadele ABD'yi bu «temkinli» davranışa yöneltmektedir. Ancak bu, ABD'nin bölgedeki işbirlikçilerini arka plana ittiği anlamına gelmemektedir. Onları içine alan başka hesaplar vardır. Sedat yönetiminin Mısır topraklarını emperyalistlere saldırganlık üssü olarak açması yanında, aralarında S. Arabistan, Umman, Somali, Kenya ve Pakistan'ın bulunduğu bir kısım ülkelerde askeri üslerin yanısıra kurulan «anında müdahale» güçlerinin yerleştirilmesine çalışılmaktadır.

ABD planları içerisinde Çin'le yeniden bir yoğun ilişkiler dönemine giriş de yer almaktadır. Sovyetler Birliği ile bir uyuşmazlığı körükleme gayretleri içerisinde ABD emperyalizmi, «Çin kozu»na tekrar sarılırken, maocu Pekin yönetimi de fırsattan yararlanarak yayılmacılık peşindedir. Carter'ın soğuk savaş kışkırtıcıgı ile maocu Pekin yönetiminin anti-Sovyet saldırıları, sosyalizm ve barış düşmanlığı bütünleşerek artmaktadır.

Dünya barış güçleri, gerçekleri görmezlikten gelerek, geçmişten ders almayarak girişilen ve seçim hesaplarının körüklediği bu maceracılığın detant ve silahsızlanma yolundaki adımları engellemesine izin vermeyeceklerdir.

SOSYALİST ÜLKELERDEN

Kişiliğin çok yönlü gelişmesi için tüketim

Sosyalist ülkelerde tüketim için tüketim değil, kişiliğin çok yönlü gelişmesini sağlayan tüketim ilkesi geçerlidir ve bu ilkenin yerleşmesi için gerekli koşullar yaratılır.

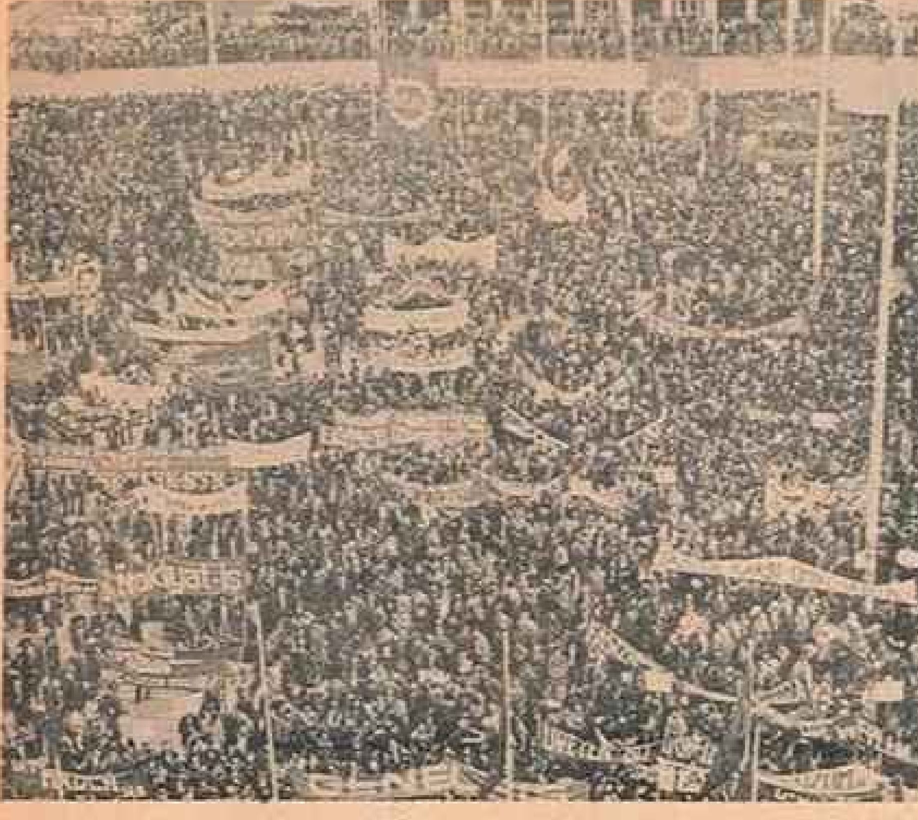
Bulgaristan ulusal gelir artış hızı açısından dünyada ilk sıralarda yer almaktadır. Halkın gerçek geliri son yirmibeş yılda dört kattan fazla büyüme kaydederken, işçi ve memurların gelirleriyle kooperatif üyesi köylülerin gerçek gelirleri arasındaki önemli farklar aşılmış bulunuyor. Gerçek gelir artışının yanında toplumsal tüketim fonları da yüksek bir tempoda artıyor.

Eğitim ve sağlık gibi temel alanlarda devlet harcamaları ve emekli maaşı, öğrenci bursları, doğum izni ve yardımı gibi sosyal yardımlar sürekli yükseliyor. Kooperatif üyesi köylülerin emekliye ayrılma koşulları işçi ve memurların emekliye ayrılma koşulları düzeyine çıkarılmış bulunuyor. Doğum öncesi ve sonrası izni birinci, ikinci ve üçüncü çocuk için 10, 12, 14 aya çıkarılarak, işçi kadınlara bu iznin ilk dört, beş, altı ayı içinde üretimin tamamı, geri kalan aylarda ise tüm ülke için geçerli asgari ücret ödeniyor.

Sosyalizm öncesi geri bir ülke olan Bulgaristan'da sosyalizmle gelen somut kazanımlarla yurttaşların maddi, manevi gereksinmeleri ileri düzeyde karşılanıyor ve bu düzey her yıl daha da ileriye varıyor. Tüketimde et, süt, yumurta, balık başta olmak üzere gıda maddelerinin kişi başına tüketimi hızla yükselirken, gıda maddesi olmayan, dayanıklı malların tüketiminin payı da artıyor. Örneğin 1978'de ülkede her 100 aileye 107 radyo, 61 buzdolabı, 60 televizyon, 50 elektrikli çamaşır makinası, 16 otomobil düştüğü saptanmıştır.

Ekonomik bunalım, işsizlik, enflasyon nedir bilinmeyen sosyalist ülkelerde tüm yurttaşların ileri yaşama düzeyi daha da gelişiyor.

İşçi sınıfı kararlıdır

Her alanda işçi sınıfına ve emekçi halk güçlerine savaş ilan etm'ş olan 3. MC bir yandan kamu işyerleri ile kooperatif birliklerini tekrar faşist çetelerin arpalığı ve üssü durumuna getirmeye çalışırken bir yandan da MC'nin kurmayları, silahlı kuvvetleri «iç hat manevrasına» çağırmaktadır.

3. MC, ger'ci ve faşist güçlerden aldığı destekle tekelci sermayenin isteklerini yerine getirirken tam bir pervasızlıkla hareket etmektedir. En son zamlar emekçilerin yaşam koşullarını da yanılmaz hale getirmiştir. MC'nin başı, ekonomik saldırısının haklılığını yüzü kızarmadan savunmaya çalışmaktadır. Güney Amerika'nın faşist askeri diktatörlüklerine özenmektedir.

3. MC, emekçileri açlığa ve sefalete mahkûm etmek için kararını vermiştir ve buna karşı gelişen tepkileri de copla, süngüyle bastırmayı düşlemektedir. MC'nin bakanlardan bile daha yetkili müsteşarı T. Özal, «Türkiye'nin 3-5 yıllık sükûnete ihtiyacı vardır» diyerek bu özlemini dile getirmektedir.

MC, bu planını gerçekleştirmek için öncelikle Kamu İktisadi Kuruluşlarında ve kooperatif birliklerindeki işçilere saldırmaya başlamıştır.

TEKEL'de, TARİŞ'te, ÇUKOBİRLİK'te, ANTBİRLİK'te ve TRAKYABİRLİK'te işçilerin bilinçli ve kararlı direnişleriyle karşılaşan 3. MC, bu kez de yeni oyunlara baş vurmaktadır.

Faşist ve gerici güçlerin, kolluk kuvvetlerinin açıktan saldırıları ile bu işyerlerini teslim alamayan burjuvazi, şimdi de bu şyerlerini kapattığını ya da üretime ara verdiğini ilan ederek, işyerlerini boşalttırmaya böylece binlerce işçinin işine son vermeye ve işyerlerine faşist militanları yerleşt rmeye çalışmaktadır. Diğer kamu işyerlerinde ise yetkili sendikaların yasal haklarını çiğneyerek işçileri faşist provakasyon sendikalarına üye olmaya zorlamaktadır.

Bütün bu baskı ve saldırılar işçi sınıfının sabrını taşırmaya yetmiştir. İşçilerin b rliğini yaratacak koşullar hızla oluşmaktadır. İşçi sınıfı DİSK'li, TÜRK-İŞ'li ve bağımsız sendikalı olmak üzere topyekün bir saldırı ile karşı karşıyadır. DİSK ve Türk-İş sendikaları arasında gelişen iş ve eylem birlikleri bunun somut kanıtı olmaktadır.

DİSK'in genel grev önerisi Türk-İş sendikalarının yanısıra bağımsız sendikalar üzer nde de etkili olmuştur. Türk-İş yönetimi bir kez daha sınıf uzlaşmacısı sarı yüzünü ortaya koymasına karşın işçi sınıfı burjuvazinin saldırılarına karşı birlikte karşı koymanın önemini kavramaya başlamıştır.

İşçi sınıfımız başta olmak üzere bütün demokrasi güçleri faşist tehlikeye karşı demokrat'k birliğin ne denli yaşamsal önem taşıdığını anlamaktadır.

Sivasi düzeydeki olumlu ilişkiler ve gelişmeler demokratik birlik ve demokrasi mücadelesi için elverişli koşullar yaratmaktadır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin kararlı bir biçimde ısrarla savunduğu birlikçi politika, siyasi birlik boyutlarında önemli adımlar atıyor.

İşte bütün bu gelişmelerin yarattığı koşullarda işçi sınıfımızın ve demokrasi güçlerinin mücadelesi de yükseliyor.

Kooperatif birliklerinde ve diğer işyerlerindeki faşist saldırıları protesto amacıyla yapılan bir günlük bölgesel ıhtar grevi işçi sınıfının faşist tehlikeyi önlemekteki kararlığını bir kez daha ortaya koymuştur.

Bütün demokrasi güçlerinin birliğini sağlama yolunda önemli adımların atıldığı bu günlerde mevcut potansiyeli somut hedefler doğrultusunda programlı ve örgütlü b'r mücadeleye seferber etmek için başta siyasi kuruluşlar olmak üzere tüm demokratik kitle örgütlerine büyük görevler ve sorumluluklar düşmektedir.

Demokrasi güçleri bu görev ve sorumlulukların üstesinden gelecektir.

DİSK'in demokrasi güçlerinin örgütlü birliği içinde yerini alarak hem işçi sınıfının hem de demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanmasında etkin rol oynaması ve demokrasi güçlerinin örgütlü bütünlüğü içinde evleme çıkması içinde bulunduğumuz koşulların zorunlu gereğidir.

Demokratik Birlik ve DİSK

Faruk ÜSTÜN

31 Ocak - 1 Şubat günlerinde Ören'de toplanan DİSK ve bağlı sendikalarının Yürütme Kurullarının katıldıkları ortak toplantıda Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durum değerlendirilmiş ve önümüzdeki döneme ilişkin olası gelişmeler ve bu gelişmeler karşısında sürdürülecek mücadele biçimlerine dair kararlar alınmıştır.

DİSK'in Ören toplantısında alınan en önemli karar: «... pol tik ve ekonomik saldırılar ve baskılar karşısında Türkiye çapında GENEL GREV» yapılmasıyla ilgili karardır. Genel grevin yanısıra bölgesel grevler, dayanışma ve sempati grevleri de söz konusudur. Ayrıca kitlesel miting ve yürüyüşler düzenlenecektir. Bir diğer önemli nokta ise demokras den yana güçlerin güç ve eylem birliğinin sağlanması amacıyla çaba harcanacağının belirtilmiş olmasıdır.

DİSK'in aldığı kararlar bugün Türkiye'de yapılması gerekenlerin birçoğunu dile getirmektedir ve bu yönüyle de doğru kararlardır. Bu kararların hayata geçirilmesi de ivedi zorunluluktur ve asıl önemlisi bu kararların uygulanma biçimid'r.

İşte bu aşamada, yani kararların hayata geçirilmesi aşamasında DİSK'in izleyeceği politika ve yöntemler büyük önem kazanmaktadır.

Türkiye'de sosyalist siyasi gruplar arasında olumlu ilişkilerin gelişmeye başladığı, devrimci ve ilerici güçler arasındaki yakınlaşma eğilimlerinin izlendiği, demokrasi güçlerinin birliği yolunda önemli adımların atılmakta olduğu bu dönemde, (Sosyal muhalefetin önemli bir bölümünü temsil edenler arasındaki ilişkilerin güçlendiği bir dönemde) DİSK'in kararlaştırdığı eylem programını hayata geç rirken bu gelişmeleri de ele alması gerekmektedir.

Bugün Türkiye'de faşizm tehlikesine ve her türden siyasal gericiliğe karşı bütün demokrasi güçlerinin örgütlü birliğini oluşturmak yaşamsal bir zorunluluk durumuna gelmiştir. İktidarın açlık paketi olarak dayattığı ekonomik düzenlemeler ve bu düzenlemenin ardında yatan siyasi tercihler demokrasi güçlerinin örgütlü birliğini kaçınılmaz kılmıştır.

Böylesi bir dönemde DİSK'in almış olduğu kararların önemi daha da artmaktadır. Bu kararların hayata geçirilmesinde ise DİSK'in yerini ve konumunu doğru olarak saptamak gerekmektedir. DİSK, Türkiye'deki demokrasi güçleri içinde önemli bir yere sahiptir. Ekonomik-demokratik mücadelenin, sendikal mücadelenin iler'ci örgütlenmesini temsil etmektedir. Demokrasi güçleri içinde böylesi bir yere sahip olan DİSK'in Türkiye'deki siyasi kuruluşlarla ilişkilerini de yeniden ele alması ve geçmişteki bazı yanlış eğilimlerden arınması gerekmektedir. DİSK, DİSK'i parti kurma macerasına çeken ya da onu diğer demokrasi güçlerinden kopararak «DİSK olarak ben yapacağımı yaparım, isteyen bana katılır» açmazına sürüklemek isteyen eğilimlerden kurtulmalıdır.

Bu eğilimler, DİSK'in demokrasi mücadelesindeki konumunu, demokrasi mücadelesinin özgül durumlarını kavrayamayanlardan kaynaklanmaktadır. Bu mücadeleye sendikal örgütlerin penceresinden ve kısa erimli olarak bakmak harekete zarar vermekten başka bir şeye yaramayacaktır. DİSK'in siyasi bir örgüt olmadığı, siyasi bir örgüt gibi hareket edemeyeceği bütün kafalarda netleşmelidir.

DİSK aldığı kararların hayata geçirilmesi doğrultusunda devrimci ilerici siyasi kuruluşlarla, siyasetlerle ortak davranmak ve sıcak ilişkiler içine girmek zorundadır. Geçmişteki «demokratik platform» oluşturma çalışmalarının sonuçsuz kalmasındaki en büyük etken; DİSK'in siyasi kuruluşlarla ilişkilere gereken önemi vermemesinden ve bu siyasi kuruluşlarla ortak çalışma içine girmemesinden kaynaklanmıştır.

Geçmişe oranla bugün çok daha elverişli koşullar gelişmiştir ve gelişmektedir. TSİP, Birlik Dayanışma ve Devrimci Demokratlar arasındaki olumlu siyasi birliktelik ve bunun gel'ştirdiği demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya yönelik çalışmalar, ta baştan bu hareketin içinde bulunması gereken bir siyasi parti ile de olumlu diyalogların kurulmasıyla daha büyük bir ivme kazanmaya adaydır. Bu çalışmalar DİSK'e yol gösterici olmalıdır. Toplumsal muhalefetin büyük bir bölümünü temsil eden bu siyasetler aynı zamanda DİSK sendikaları içinde de aynı konuma sahiptirler.

DİSK, aldığı kararları hayata geçirirken, başta siyasi kuruluşlar olmak üzere, Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikalarla, demokrat'k kitle örgütleri meslek kuruluşlarının katılımı ile oluşacak ve bütün demokrasi güçlerini temsil edecek bir örgütlenmenin içinde gerekli yeri almalıdır. Eylemler başta işçi sınıfımız olmak üzere demokrasiden yana bütün güçlerin katılımını sağlayacak merkezi b'r yönlendirime sahip olmalıdır.

Demokrasi güçlerinin birliği doğrultusunda siyasi ve demokratik boyutlarda geliştirilmekte olan çalışmaların birleştirilmes'nde DİSK'in konumu büyük önem taşımakta ve büyük sorumluluklar getirmektedir.

DİSK'in bu önemi kavravacağına ve üzerine düşen sorumlulukları yerine getireceğine inanmaktayız.

İşçi Sözlüğü

Sendikalar Bağımsız Örgütlerdir

Sınıf sendikalarının 4 temel ilkesinden üçü üzerinde durmuş ve demokratik, sınıf, ve kitle örgütü olmanın gereklerini ve de işleyişini ortaya koymuştuk. Sınıf sendikacılığının 4 temel ilkesinden b.risi de bağımsızlık ilkesidir. Sendikaların bağımsız örgütler olmaları konusu bilindiği gibi sendikaların ortaya çıkışından bu yana sürekli tartışma konusu olmuştur.

Sendikal örgütlerin kurulmasını engellemek için insanlık dışı, en kanlı yöntemlere dahi başvuran burjuvazi, işçilerin sendikalaşma hareketini engelleyemeyince; bu kez de sendikaları ve işçileri politik mücadeleden uzak tutmak için elinden geleni ardına koymamıştır. Bu amaçla da sendikaların örgütsel bağımsızlığı ilkesini alabildiğine çarpıtarak sendikaları kendi güdümünde tutmaya çalışmıştır. Türk-İş örneğinde olduğu gibi kimi ülkelerde burda başarılı da olmuştur.

«Partilerüstü politika,» «partilerüstü sendikacılık» yutturmacaları ile işçilerin sendikal örgütlerini burjuvazinin siyasi çıkarlarına hizmet eden kuruluşlar durumuna sokmuştur. Bugün kimi sendikaların savunduğu «bağımsızlık» özünde burjuvaziye bağımlılık olmaktadır.

Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığındaki örgütsel bağımsızlık ise; sendikaların burjuvaziden, onun siyasi iktidarından, başta devlet olmak üzere sömürü ve baskı düzenin bütün örgüt ve kurumlarından ve burjuvazinin ideolojisinden bağımsızlıktır.

Sınıf sendikalarını bağlayan kendi ana tüzükleri ve yetkili organlarının kararlarıdır. Sendikalar kendi ana tüzüklerine ve organlarına bağımlı olarak çalışırlar. Sınıf sendikalarının yetkili organları demokratik örgüt olmanın gereği olarak eşit oy hakkına sahip bütün üyeler tarafından özgürce seçilir. Seçimle işbaşına gelen organlar, işçi sınıfı bilimi doğrultusunda, sınıf sendikacılığının ilkelerine bağımlı ve fakat örgütsel bağımsızlığını koruyarak çalışırlar.

Sınıf sendikaları, örgütsel bağımsızlığını savunmak, burjuvazinin ideoloj'k, politik ve örgütsel saldırılarına karşı koymak için; işçi sınıfının ideolojik, politik hattına sımsıkı sarılmak ve bu saldırılara karşı her üç alanda da bağımsızlığını korumak zorundadır.

Sendikaların ideolojik, politik ve örgütsel olarak burjuvaziden bağımsız olmaları onlara sınıf sendikası yani sınıf uzlaşmacılığını reddeden sendika olma niteliğini kazandırır.

Sınıf sendikalarının örgütsel bağımsızlıkları hiçbir zaman işçilerin politik görüşler edinmelerini, politik eylemlere girmelerini engelleme gerekçesi yapılamaz. İşçilerin ideolojik mücadele içinde yeralmalarını önleyici bir araç olarak kullanılmaz.

Örgütsel bağımsızlık ilkesini çarpıtarak sınıf mücadelesi karşısında «tarafsızlık» ya da «kayıtsızlık» göstermek; işçi sınıfına ihanet etmek, burjuvazinin saflarında yeralmak demektir. Sınıf sendikaları sınıf savaşının örgütleri olarak başından itibaren sınıf mücadelesine bağımlı örgütlerdir. Sınıf mücadelesinin zorunlu gereği olarak da işçi sınıfının ideolojisinden, politikasından yana olmak ve buna bağımlı kalmak zorundadırlar.

• Sınıf sendikaları aynı zamanda sınıf okulu olmanın gereği; işçi sınıf bilimini üvelerine öğretmek, burjuvazinin politik iktidarına ve ideolojisine karşı sürekli mücadele vermek, işçi sınıfı ideolojisinin ve pol'tikasının yaygınlaşıp, güçlenmesi için çaba sarfetmek zorundadır.

Sınıf sendikalarının işçi sınıfının merkezi siyasi örgütü, yani partisi karşısındaki konumu, burjuvazinin siyasi örgütleri karşısındaki konumundan bütünüyle farklıdır. Ekonomik, politik ve ideolojik mücadelenin bütünlüğünün gereği olarak; sınıf sendikaları, işçi sınıfının partisi ile tam bir uyumluluk içinde olmak zorundadır. Bu uyumluluk sürecinde sınıf sendikaları örgütsel bakımdan bütünüyle bağımsızdırlar, fakat ideolojik ve politik bakımdan ise bağımlıdırlar. Sınıf sendikaları, örgütsel bağımsızlıklarını koruyarak, işçi sınıfının bağımsız politikasının strateji ve taktiklerini oluşturan biric k örgüt olan partiye bağımlı olarak mücadele yürüten örgütlerdir.

Sınıf sendikaları bu mücadelede, örgütsel bağımsızlıklarını koruyarak, birbirlerinin iç işlerine karışmama ve gönüllü birliktelik ilkesine bağlı kalarak kendi dışındaki parti, dernek send ka ve meslek örgütü gibi kuruluşlarla ortak çalışmalara ve eylemlere girebilirler.

Tekstil işçileri kazanacak!

DİSK'e bağlı TEKSTİL Sendikası'na üye onbinlerce işçinin toplu sözleşme mücadelesi yükseliyor. Tekelci sermayenin en güçlü örgütlerinden Tekstil İşverenleri Sendikası ile sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri bir süre önce uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. Ücret artışı, iş güvencesi, sendikal hak ve özgürlüklerin teminatı başta olmak üzere tekstil işçilerinin yükselttiği ekonomik-demokratik talepler İşverenler Sendikasınca kabul edilmeyerek, TEKSTİL Sendikası birkaç parasal hüküm değişikliğine razı edilmeye çalışılmıştı. Bu arada her zaman olduğu gibi, bu toplu sözleşme döneminde de Türkİş'e bağlı Teksif yöneticileri işverenlerle kolayca anlaşarak, tekstil işçilerinin mücadelesi ve çıkarlarına yine ihanet ettiler. Teksif'i kolayca razı eden İşverenler Sendikası, bundan yararlanarak TEKSTİL'i güçsüz düşürme gayretlerini sürdürüyor. Ancak tekstil işçilerinin mücadelesi kararlılıkla sürüyor.

Toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine TEKSTİL Sendikası büyük bir kısmı İstanbul'da olan 76 işyerinde grev kararı aldı. Buna karşılık tekstil işverenleri lokavt ilan ettiler. Bir kısım işyerlerinde enerji sıkıntısı bahane edilerek, işyerleri kapatılmaya ve işçiler işten çıkarılmaya çalışılıyor.

Tekstil patronlarının yoğunlaşan saldırıları karşısında Tekstil işçilerinin mücadelesi ülke içinde ve uluslararası düzeyde dayanışma güçleniyor. TEKSTİL Sendikası'nın üyesi bulunduğu Dünya Sendikalar Federasyonu'na bağlı Uluslararası Tekstil Sendikaları Birliği, tüm dünya tekstil sendikalarına bir çağrı yaparak Türkiye tekstil işçilerinin mücadelesinin desteklenmesini istedi. 12 milyon üyeli Uluslararası Tekstil Sendikaları Birliğinin çağrısının ardından dünya tekstil sendikalarının destek ve dayanışma mesajları TEKSTİL Sendikası'na iletiliyor. Tekstil işçileri verdikleri mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyorlar.

SANAT-KÜLTÜR-BİLİM

Brecht ve yazarın anti-faşist görevi

Seyyit NEZİR

Hitler faşizminin, insanlık kültürüne toptan bir saldırı hazırlığı içinde emperyalist barbarlığı örgütlediğine tanık olan tüm ilerici aydınları haklı bir tedirginlik kuşatıyor, ama barbarlığın önüne örülecek duvarın temellerinin atılması ve yükseltilmesi görevi ya görülemiyor, ya da geçiştiriliyordu. Bu görevi görebilenler geçiştiriyordu, çünkü görevin yapılması, zorlu bir özveriyi de içeriyor, aydınları, şimdiye dek bulundukları konumdan ileri çıkmaya, bu sorumlulukta gerçekten gönüllü olmaya zorluyordu. Oysa klasik aydın sorumluluğu ve gönüllülüğü, yani kendi inanç ve görüşlerini ölüm pahasına savunma uğruna birey olarak göstereceği kahramanlık, karşısına faşizm diye bir olay çıkıncaya kadar aydınlara yetiyor ve şimdi faşizm tehlikesiyle girecekleri yeni konumdan da tedirgin oluyorlardı. Bu yeni konum, *maddi bir olgu olarak anlaşılması gereken kültürü yine maddi silâhlarla korumak ve barbarlığa karşı mücadeleyi örgütlenebilir bir etkinlik* durumuna getirmekti. Aydını buna, artık tek tek yazar ve düşünürleri değil, bütün kültür üretimini hedef alan faşizmin ta kendisi ve doğrudan zorluyordu. Yine bu zorlama, özel mülkiyet karşısında da şöyle ya da böyle bir tavrı içinde taşıyordu ki, bu da, aydınların işçi sınıfı karşısındaki tedirginliğine yol açıyor, sorunun *olmak ya da olmamak* biçiminde ele alınmasını gerekli kılıyor ve *birey olarak aydın*, her iki durumda da *olmamak* seçeneğinin da yatıldığı kaygısına yeniliyordu.

Sorun gerçekten de olmak ya da olmamak sorunuydu. Aydının eski konumunda kalamıyacağı ise nesnel bir durumdu. Ayağının altında kendi istemediği sürece terketmiyeceğine öylesine derinden inandığı toprak kayıyordu. Gerçi bu terkedişi gönüllü olarak gerçekleştirmesi isteniyordu ondan ama, o, şimdiye dek hiç de kabullenmediği ve görmezden geldiğinden çok daha çetin biçimde toplumsal koşullarla çevriliydi. Artık görmezden gelemiyecekti, tavrını kendinden önce dışındaki şeyler belirleyecekti.

Şu ya da bu yönde onu trajik bir son bekliyordu: Ya kayıtsızlığını bir süre daha koruyacak ve tedirginliğini kendi için de yaşıyacak, sonra da barbarlığın tüm kültürü ateşler içine atışı karşısında kendinin unutulmasını en ağır darbe olarak yüreğinin derinliklerinde duyacak, birey olarak varlığının güçsüzlüğünü görüp kahramanca yanmayı isteyecekti; ya da anti-faşist barikatlarda, nasıl gerekiyorsa öyle, açık ifadesiyle, kültürü örgütlü bir tavırla koruyacak, ona siper olacaktı.

Ama birincisi, kendini ve varlık nedenini yitirişle noktalanırken, ikincisi ona yeni, gerçek varlığını kazanma olanağı ve ufkuaçacaktı.

Faşist tırmanışın, «özgür düşünceyi, içten inancı yasaklayan yasalar çıkarma» noktasına vardığı ülkemizde de aydınların, yazarların yaşamakta olduğu bu acılı çelişkiyi açıkça gören ve doğum yıldönümünü vesile sayarak anti-faşist görevler için başvurmak gereğini duyduğumuz Brecht, olayı şöyle açıklıyordu: «Faşist karşıdevrim, özel mülkiyetin çıkarlarına dokunabilecek herşeyi bir vuruşta yere serdi; geleceğe dönük, ilerici her türlü eylemi durdurdu!» Toplumun tüm üretici güçleri gibi, kültür üretiminin kan vericisi yazar ve aydınları da karşısına alan bu saldırı nasıl göğüslenecekti? Elbette toplumun saldırıya uğrayan tüm üyelerince ve şöyle: «Yalnız ve yalnız üretim araçları üzerinde özel mülkiyetten ve buna bağlı herşeyden vazgeçen, yani özel mülkiyete karşı en şiddetli mücadeleyi veren sınıfla birlikte...»

Yarattığı herşey, burjuvazinin gözünde tıpkı yaratılan öbür nesneler gibi yalnızca bir meta olarak değer taşıyan, dolayısıyle, tıpatıp bir işçininki gibi olmasa bile, özel mülkiyet değer yargılarının ayakları altında çiğnenen aydınlar da, ancak bu sınıfın tavrına katıldıkları oranda «faşizme karşı mücadele edebilir.»

Sorun, çirkinlikleri ve haksızlıkları gösterme, eleştirme sorumluluğunu aşıyor. Hele bunu bireysel olarak yapmış olmakla yetinmeyi çok aşıyor. Eğer maddi bir gerçeklik ve insani ilişkilerde gözlenen, karşılığını bulan bir şeyse kültür, «insanların kurtulmasıyla kurtulacaktır» ve insanlığın kurtuluşunun yolu da birdir.

«Faşist zulümleri karşısında bizler kadar öfkelenen arkadaşlarımızdan kimileri, geçerli mülkiyet ilişkilerinin korunmasından yana oldukları için, ya da *mülkiyet ilişkileri sorununu umursamadıklarından,* giderek kuduran barbarlığa karşı kavga verecek, bu kavgayı sonuna dek yürütecek güçten de yoksundurlar; çünkü, barbarlığı gereksiz kılacak toplumsal ilişkilerin adını koyup kurulmasına yardım etmeye yanaşmıyorlar.» diyor Brecht. Yani ille de *nasırına basılmak* gerekmiyor faşist tehlikeye karşı tavır almak için! Kaynağındaki iktisadi temeli başından görmek ve göstereyim derken dilinde tüy biten sınıfın siyasi hareketiyle birlikte olmak ve bunda mümkün olduğu kadar da gecikmemek gerekiyor.

Kaldı ki, Brecht'in de işaret ettiği gibi, insanların öncelik kazandığı; kültürün korunması ya da kurtulması işinin, insanların korunmasını getirecek siyasal güvenceyi yaratmakla gerçekleşebileceği bir ortama çıkılmakta olduğu da gözle görünür bir olgu. Hem, burjuvazinin kültürel etkinliğe yasak koymayı hiç de ağırdan almadığına günbegün tanık olunurken, aydınların birbaşına tavırlarının faşist tehlike için maddi bir sakınca oluşturamıyacağı gün gibi ortada. Bunun da ötesinde, çevresine geçten gece de olsa örülecek aydın çemberinin saflarını seyreltme çabası içindeki bir burjuvaziyle karşı karşıya gelindi. Gerici önlemler karşısında kimi aydınların sessiz bırakılması için zemin hazırlama gibi bir alicengiz oyununa gelinmemesi burjuvazinin *bağlama* niyetlerini boşa çıkarmanın gerektiği bir ortamda ve açık yürekli aydın sorumluluğu sınavının hemen önünde bulunuluyor.

Türkiye Yazarlar Sendikası'nın anti-faşist mücadelede kendine düşen görevleri omuzlayacağı anlamını içeren bildirisi, Brecht'in tanımladığı tedirginliğin ülkemiz yazarınca aşıldığını ve gelinen noktada faşist tehlikeye karşı kayıtsız kalınamıyacağını bir de yazarlar örgütünün anlatımıyla belirginleştirdiği için tarihsel önemdedir. Bu, anti-faşist işbirliğinin artık tüm halk güçlerince bir zorunluluk olarak kavrandığı anlamındadır. Bu, merkezi işbirliğinin sağlanmasına ve işbirliği doğrultusuna, yazarların, tüm aydınların verebilecekleri birşeyleri olduğunun belgelenmesidir.

Ve bu, kendini benimsetmek için ikide bir Brecht'in adına sığınanların da, işte Brecht'in bitip tükenmeden savunduğu örgütsel anti-faşist tavrın ülkemiz yazarınca da alınmasından sonra, *Brecht vâri* mi, Brecht'in anti-faşist mücadele ilkelerinin katıksız savunucusu mu olduklarını açığa çıkartacak bir adımdır.

Görev yazarın önündedir artık ve lâmı cimi yoktur. Kazanmak için herkes verebileceğini vermek zorundadır. Ya tek kalınacak ve sonra yıkıntıda birleşilecektir, ya da herkesle olunacak ve herkesle birlikte yazarın korunması ve kurtuluşu da gerçekleşecektir.

Bir Koca Usta: Brecht

Zeynep KARABEY

1898 yılının 10 Şubat gününde, Karaorman'lı bir ana ile kağıt fabrikasında çalışan bir babadan, Bavyera'nın Augsburg kentinde, Bertolt Eugen Friedrich Brecht doğdu.

Dünya onu Bertolt Brecht diye tanıdı.

Dün doğum günüydü.

İnsanlığın en eski sanatı tiyatronun doğuşundan bu yana geçirdiği en önemli evrimlerden biri Brecht'in katkısıyla gerçekleşti. O güne değin süren tiyatro anlayışı temelden değişti, koyduğu «epik» (göstermeci) tiyatro kuramı ile çağdaş tiyatronun en önemli kişisi oldu.

Brecht'in tiyatroya biçimsel yönden yaptığı katkı biricik büyüklüğü değil. Asıl büyüklüğü tiyatroya içerik açısından kazandırdıklarıdır. O, Brecht, izleyicinin türlü duygularını gıdıklayıp alkış toplama heveslisi değildi. Amacı, izleyicinin kafasına seslenmekti. Koltuğunda gevşemiş yayılmış bir izleyici değil tiyatroda bulunması gereken. Tam tersine, sürekli dürtülen, uyarılan, kendisine birşeyler anlatıldığını hiç unutmayan bir izleyici istiyordu Brecht. Uzun, güç bir uğraş sonunda dünyanın her yanında böyle izleyiciler olduğu ortaya çıktı.

Brecht epik tiyatronun temellerini atarken, eski Çin Japon tiyatrolarından esinlendi ama yapıtları çağdaş yaşamın öğelerinden oluştu. Çağın sorunlarına ışık tutan tiyatro yapıtları, şiirleri, öyküleri, çağlar boyu geçerli, unutulmayacak yapıtlar oldu.

Brecht neden kitlelerin kendi yaşamları gibi benimsediği yapıtlar çıkarabildi?

Neden Brecht'in tiyatrosu geniş kamuoyu kazandı?

Yanıtı daha kolay verebilmek için tiyatronun daha öncelerine biraz göz atmak gerekli.

Tiyatro tüm çağlarda emekçilere seslenen bir sanat olayı olarak amaçlanmış değildi. Emekçi kitleler tüm sanatlarda olduğu gibi tiyatroda da burjuva sanat anlayışının amaçladığı yönde etkilenmek zorundaydılar. Tiyatronun dayanışı, döşenişi, saati, donatımı, seçtiği konular emekçiye göre olmadı. Tiyatro bir şölen, bir tören sanatıydı. Emekçi ise böylesi bir lükse yetişecek gibi değildi. Hele hiç ilgilenmediği konuları irdeliyorsa.

Bir yandan örgütsel çalışmalarını yürütür, bir yandan yaşam savaşımını yaparken, kendinden kopuk bir sanatla bağdaşması beklenebilir miydi?

Oysa Brecht, tiyatronun toplumsal işlevini tâ başından ele alıp değiştirmeyi amaç edindi. Bu büyük tiyatro ustası, salonda bulunanların da en az oyuncular kadar oyunda pay almaları gerektiğine inanıyordu. Bunu gerçekleştirdi de. İzleyici O'nun tiyatrosunda yaratışa katılır, o da bir açıdan sanatçı, üretici olur. İşte, kitleleri, özellikle emekçi kitleleri Brecht tiyatrosuna bağlayan ögelerden biri de budur.

Brecht, hem silahla savaşı hem de tarafların birbirini kıydıkları soğuk, politik savaşı yaşamış bir sanatçıdır. Yapıtlarında, «asker» ögesi hem çok derinlemesine, hem de çok başarılı işlenir. «Aslan Asker Şvayk» uygulaması, «Şvayk İkinci Dünya Savaşında», «Carrar Ana'nın Silahları», «Yiğit Ana» Brecht'in sağlığında sahnelenen, savaşın en sıcak günlerinden esinlenmiş yapıtlar.

Faşizm'i konu alan yapıtlarında ise görkemli bir başarı vardır. «Sivri Kafalılarla Yuvarlak Kafalılar», «Horasyalılarla Kurasyalılar», «Arturo Ui'nin Önlenebilir Tırmanışı», «III. Reich'ın Büyük Korkusu ve Sefaleti» bu tür yapıtlar.

Tiyatroda müziği tamamlayıcı bir öge, epik tiyatronun kan damarlarından biri haline getirmiştir Brecht. «Mahagonney Kentinin Gelişmesiyle Batması», «Üç Kuruşluk Opera» unutulur mu?

Faşizmin Almanya'yı kasıp kavurduğu günlerde Brecht, tüm baskı altındaki faşizme karşı kişiler gibi anavatanından kaçmak zorunda kaldı. Yaşamının bu döneme girişi, onun sürgündeki bir sanatçının yapabileceği en başarılı savaşımı vermesini sağladı. Viyana, Paris, Danimarka, Finlandiya, Amerika... Nazizm'in baş düşmanlarından olmuştu. 1930'ların ilk yarısında kitapları yasaklandı, yakıldı anavatanında. Oysa bu sırada Moskova'da, Paris'de, Amsterdam'da, Finlandiya'da, Amerika'da kitapları yayınlanıyor, yapıtları sergileniyordu. Tırmanan faşizm onu Amerika'da da yakaladı. «Amerika'ya Karşı Davranışları Soruşturma Kurulu»nca yapılan sorgulaması sonunda, Almanya'ya dönmesine izin verilmemesine karşın, 1948'de Doğu Berlin'e kaçmayı başarıyordu.

Bu koca ustanın yıllar süren uğraşı, verimli sonuçlarını 1950'den sonra vermeye başladı. Demokratik Alman Cumhuriyeti ona, tüm gereçleriyle birlikte bir tiyatro armağan etti. «Berliner Ensemble». 14 Ağustos 1956 da ölümüne değin bu tiyatronun yöneticisi oldu. Ölümü tüm tiyatro evrenini yasa boğarken, yapıtları daha yaygın bir alanda tanınmaya başlıyordu. «Kafkas Tebeşir Dairesi», «Komün Günleri», «Galileo Galilei» öldüğü yıl ve hemen sonrasında dünya sahnelerini kaplıyordu. Birçok dilde basılan yapıtları başta emekçi kitleler olmak üzere dünya kamuoyunun belleğine kazınmıştı bile. Büyük usta böylece ölümsüzlüğe kavuştu.

Patron küstahlığı...

Baştarafı s. 1'de

bin bir dolap çeviriyor.

MESS, eski başkanına güveniyor. Bu, Amerika'larda para dilenmeye çıkmış olan Turgut Özal'dır. Bulduğu —o da bulabilirse— parayı MESS'e taşıyacak.

İşte bu MESS, yani azılı işçi ve emekçi düşmanı soyguncuların örgütü MESS, gazetelere ilân verip işçilere rüşvet vaad ediyor. İlâna bakılırsa MESS, işçilere 4 bin ilâ sekiz bin lira arasında borç para vermek istemektedir. Dileyen işçi MESS'e başvurup bu borcu alabilecekmiş.

Neden işçilerin hakkı olan ücret değil de borç? MESS'i böyle bir kurnazlığa zorlayan nedir? İşçilerden duyduğu korku!.. Biliyor ki, işçiler toplu sözleşme masasında haklarını almak için direteçekler. Olmadı grev alanlarına çıkacaklar. İşverenlere kök söktürüp, hakları olan ücretleri er geç alacaklar.

Bunu bilen MESS patronları, tam bir ikiyüzlülükle, işçileri yumuşatmayı, onları «daha az istemeye» razı etmeyi ummaktadırlar. Uzattıkları bu rüşvete kanan işçileri teslim alacaklar! Hesapları budur.

İşveren küstahlığı bu noktaya kadar varmıştır. MESS'in bu küstahlığı da, işçi sınıfından duydukları korkuyu gösteriyor. Hele MESS patronları. Onlar metal işçilerini çok iyi tanırlar. Bu işçilerin, rüşveti değil ama, haklarını söke söke alacaklarını çok iyi bilirler!

Yayıncılar

Baştarafı 1. Sayfada

lamayla kâğıt zammı protesto edilmiş ve bu uygulamayla kitlelerin bilgilenme, aydınlanma ihtiyacının ciddi bir şekilde tehlikeye düştüğü söylenmiştir.

Aralarında gazetemizin yanısıra, Ürün, Yürüyüş, May, Payel, Habora, Öncü, İlke, Köylü Birliği'nin de bulunduğu 41 yayıncı ve dağıtımcının ortak açıklaması aynen şöyledir:

«Demirel Hükümeti'nin bu uygulaması, satın alma gücü alabildiğine kısıtlanan, geniş emekçi yığınlarının bilgilenme, aydınlanma gereksinimini de ciddi ölçüde tehlikeye düşürmektedir.

Egemen çevrelere sözcülük eden hükümetin, oyun yasaklamakla giriştiği, düpedüz kültür düşmanlığı olarak nitelendirilebilecek politikasının bir uzantısı olan bu girişimin, demokratik hak ve özgürlüklere getirilmek istenen kısıtlamalarla aynı zamana rastlanmasını kaygı ile karşılamakta ve kesinlikle onaylamamaktayız.

Hükümet bu kararıyla basın ve yayın alanında çalışan binlerce emekçiyi, esnafı işsizliğin, iflasın eşiğine itmiş, kültür yaşamımızın temel direkleri olan yayınevlerini, dergileri ve gazeteleri başedilmesi çok güç zorluklarla yüz yüze getirmiştir.

Kültür yaşamına katkılarının bilincinde olan biz yayıncıların, bu kaygılarının emekçi halkımızca anlayışla karşılanacağına eminiz.»

Demirel'in

Baştarafı s. 1'de

fiyatlarla satılıyor. Sigara, çay, akaryakıt, yağ, odun, kömür ise hiç bulunmuyor.

Demirel emekçi halkı daha büyük bir yoksulluğun içine iten son ekonomik kararlarını savunurken bu tedbirlerin piyasadaki «çift fiyat sistemini» yani karaborsayı kaldıracağını, «yoklukların» sona ereceğini iddia etmişti. Bu iddiaların tamamen boş iddialar olduğunu «tedbirlerin» hemen ardından belirtmiştik.

Bugün piyasada «çift fiyat sistemi» yani karaborsa bütün hızıyla devam etmektedir. Yokluk ise ortadan kaldırılamamıştır. Demir, kağıt ve çimento gibi temel ürünler resmi fiyatlarının yüzde 50 üstünde satılmakta, gene karaborsacılar, vurguncular kasalarını doldurmaktadırlar.

Millitarist

Baştarafı 1. Sayfada

gerici burjuva milliyetçiliğinin yanı sıra, savaşmanın çeşitli yöntemlerini öğrenecekler ve tam bir saldırgan ruhuyla donatılacaklar. Askerler gibi yürüyüp koşmasını, onlar gibi düşünüp dövüşmesini öğrenecekler!

Çocuk yılının üzerinden daha iki ay bile geçmedi. İnsanlık çocukların ve gençlerin eğitimine başka yollardan yaklaşıyor. Barış ve kardeşlik düşüncesi, insanın eğitiminde egemen kılınmak isteniyor. Demirel iktidarı ise bu gerici ve ilkel yönteme geri dönüyor.

Gençleri askeri bir disiplin ve eğitim anlayışıyla ele almak, Amerikancılığın ve militarizm özlemlerinin bir ürünüdür.

Askerlik-öncesi eğitime, özellikle faşistler ve Maocular büyük önem verirler. Demirel iktidarının bu yeni girişimi de, MHP'nin savunduğu görüşlere uygun düşmektedir. Faşistlerin, Maocu TİKP'in ve Aydınlık gazetesinin bu gerici uygulamaya sahip çıkmaları boşuna değildir.

Halkımız buna izin vermiyecektir. Eğitim emekçileri, gerici eğitim sistemini işletmemişler ve gençlerimizi gericiliğin saldırılarından korumuşlardır. Yine öyle olacaktır ve Demirel'in sarıldığı bu silah öğretmenlerin elinde işlemez hale gelecektir.

Hitler

Baştarafı s. 3'de

Braun bile anlamış olacak ki, gelip bu mahkûmlar kervanına katılmıştır. Hitler'le evlenecektir ve bu evlilik, Hitler'e ölüm armağanı olacaktır.

Şaraplarla ıslatılmış nikah töreni bile sığınaktaki kasvetli havayı ve duvarlara sinmiş ölüm korkusunu dağıtmaya yetmemiştir. Çünkü her saat başı, sığınağa bağlanan telefon tellerinden, yenilginin ve çözülüp dağılmanın haberi akmaktadır. Çember giderek daralmaktadır.

Devam edecek

Gerçek — Sahibi: Ali Kar. - Sorumlu Müdür: Hamit Çaylı, Adres: Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/11 Cağaloğlu - İstanbul Tel: 28 27 41 Ankara Bürosu: Kızılırmak Caddesi, Kızılırmak Apt. 36/5 Yenişehir, Tel: 17 28 70 Dizgi: Kitle Gazetecilik Matbaacılık A. Ş Baskı: Hürriyet Ofset Tesisleri

Demokratik

Baştarafı 1. Sayfada

çağırmıştır.

Bildiri'de dayanışma kampanyasının ortak demokratik çabaların bir parçası olarak gerçekleştirilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Demokratik Dayanışma Çağrısı adını taşıyan metin şöyledir:

«Egemen siyasal gericiliğin, faşist terörün, anti-demokratik uygulamaların yığınlar ve tüm demokrasi güçleri üzerindeki baskı ve saldırıları çok yönlü bir şekilde sistemli olarak şiddetlendirilmektedir.

Ekonomik bunalımın yükünü emekçi yığınlara yüklemek ve zamlara, devalüasyon sonuçlarına, hayat pahalılığına, işsizliğe karşı giderek daha da yükselen toplumsal muhalefeti sindirmek amacını taşıyan bu politikalar, insan temel hak ve özgürlüklerini çiğnemek; kitlelerin siyasal, kültürel, ulusal ve demokratik özlem ve istemlerini boğmak, despotik bir rejimi egemen kılmak çabalarından başka birşey değildir.

Son aylarda onbinlerce işçi işten çıkartılmış, binlerce öğretmen ve memur kıyıma ve sürgüne uğratılmış, belli başlı demokratik meslek örgütleri kapatılmış, bir kısmının yöneticileri ve çeşitli sendika liderleri tutuklanmıştır. Pekçok yurtsever, ilerici, demokrat ve devrimci kişi siyasal tutuklu olarak cezaevlerine konulmuştur. Bunun yanısıra faşist terörün kurbanları artmakta, öldürülen ya da sakat bırakılan binlerce kişinin yakınları çaresizliğe itilmek istenmektedir. Tekel ve Tariş işçilerine karşı yapılan uygulamaların tüm işyerlerinde yaygınlaştırılmasına ve bütün çalışanlar üzerinde terör estirilmesine çalışılmaktadır.

Böylesi bir durumda, tüm demokrasi güçlerinin sınıfsal ve ulusal baskılara, bunların en dışa vurmuş biçimi olan faşizme karşı etkili, kalıcı beraberliğini yaratmak, bütün demokratik, anti-faşist çabaları bütünleştirip merkezileştirmek en önde gelen demokrasi görevimizdir.

Aynı görevin kopmaz bir parçası da, faşizmin, siyasal gericiliğin, ve tüm baskıların karşısında kıyıma uğrayan onbinlerce emekçiyle etkin bir dayanışmayı sağlamaktır.

Bu nedenle, açığa alınan öğretmenlerle, kıyıma uğrayan memurlarla, işten çıkartılan ya da grev ve demokratik direniş içinde olan işçilerle, faşist terörün kurbanlarının yakınlarıyla, siyasal nedenlerden tutuklanan devrimci, ilerici ve yurtseverlerle maddi ve manevi dayanışma kampanyasını etkin bir şekilde gerçekleştirmek gerekmektedir.

Bu kampanya, bağış, yiyecek, giyecek, kitap yardımlarından hukuki ve tıbbi katkılara kadar her türlü ivedi yardımı sağlamak, ulusal ve uluslararası düzeyde demokratik dayanışmanın propaganda ve diğer tüm yardımlaşma ödevlerini yerine getirmek gibi çok yanlı uğraşları içermelidir.

Tüm demokratik güçleri, bu güçler arasında yer alan bütün kuruluş ve kişileri sözkonusu demokratik dayanışmayı hep birlikte gerçekleştirmeye, bu yolda sürmekte olan değişik uğraşları birleştirmeye çağırıyoruz.»

Burjuva tezgahında

Baştarafı 1. Sayfada

maocu gruplar eliyle halkların evrensel demokratik ve anti-emperyalist hareketleri baltalanmak istenir.

Türkiye'de de olan budur. Dikkatli bir göz, burjuvazinin komünistlere düşmanca yaklaşımını bu yoldan örmeye çalıştığını kolaylıkla görebilir. Komünistlerin bu «ML» grupları türünden eylem ve örgütlenme biçimlerine itibar ettikleri nerede görülmüştür? Ama Ama «ML» tezgahında burjuvazinin parmak izleri her zaman görülmektedir.

Türkiye'de bilimsel sosyalist hareket «TKP/ML» tezgahını açığa çıkarmıştır. Şimdi buna burjuvazi, bir provokasyon silahı olarak başvurmakta. Bunun için Türkiye'deki maocu sapık akımları, ajanları aracılığıyla örgütlemektedir. Ama tecrit olmuş, modası geçmiş bir silahtır bu «ML» düzenbazlığı!

Yakın Görev

Baştarafı s. 1'de

mizi kucaklar. İşçi sınıfımızı bütün müttefikleri bu görev'e yükümlüdürler. Ve yakın görev olarak tesbit ettiğimiz şey, ancak bu güçlerin en geniş birliğiyle üstesinden gelinebilir niteliktedir.

İşçi sıfımızın, yoğunlaşan saldırılara karşı direnme gösterdiği gözden kaçmıyor. Bu direnme bilincinin ve eyleminin giderek yaygınlaşması ve kemikleşmesi de beklenmelidir. Çünkü, içinde bulunduğumuz koşullarda sermaye güçleri, işçi sınıfının hayat damarlarına saldırmaktadırlar. Bu saldırıların derinleşeceğini haber veren göstergeler çoktur.

O halde, halk güçlerimizin demokratik direnme görevi, somut sınıfsal çıkarlarımızdan doğuyor. Kitleleri açlığa ve baskıya zorlayan tekelci burjuvazi ve onun siyasal güçleri, halkın göstereceği tepkiyi de hesap etmekte ve buna göre hazırlanmaktadırlar. Burjuvazi halk güçlerinin en geniş cephesine saldırmaktadır. İşçi sınıfı, saldırıya uğrayan bütün toplum kesimlerini kendi savunma hattına kazanmak suretiyle saldırılara göğüs gerebilir.

DİSK'in aldığı ve gerektiğinde başvurulacağını açıkladığı «genel grev» kararı da bu tesbitlerin ışığında değerlendirilmelidir. İşçi sınıfı, kendiliğinden açığa vurduğu direnme gücünü ve bilincini, kolayca örgütlü ve genel bir direnişe sıçratabilir. Bu direniş, siyasal yönlendirmeden bir ölçüde yoksun kalsa bile, belli bir örgütlülük ve organizasyon altında geçebilir. Yakın ve somut hedefler saptayıp sağlam bir zemine oturabilir. Ama yine de bütün bunlar, başarılı bir genel grev için yeterli olmayabilir.

Bu nedenle, işçi hareketinin tüm sınıfsal bağlantıları sahnede olmalıdırlar. Memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar, aydınlar, sanatçılar, öğrenci ve kadın kitleleri yoksul köylüler... Bunlar toplumun sadece hoşnutsuz değil, aynı zamanda örgütlü olan kesimleridir. Burjuvazinin yaygın saldırılarını, ancak bu güçlerin yaygın katılımı göğüsleyebilme şansına sahiptir. Kaldı ki, asgari demokratik hedefler için işçi sınıfı ile birlikte mücadeleye girecek olan güçlerin «demokratik birlik» inançları ve eğilimleri, her zamankinden daha da güçlüdür. Dahası, bu yönde atılmış somut adımlar vardır ve kitlelerin demokratik direnme bilinci «üçlü çağrı»nın işaret ettiği noktada yığılmaktadır.

Emekçi halk hareketinin şansı ve burjuvazinin şanssızlığı buradadır.

BOZACI'NIN KORKUSU!

Baştarafı s. 2'de

ya devam etmek olacaktır.

Bakınız daha bugünden nasıl düşünüyor: «... hiç bir demokratik ülkede 'genel grev' hakkı o ülkedeki siyasi rejimi yıkmak için kullanılamaz. Buna kalkışan olursa, o ülkeyi yöneten devlet onu yapanların ensesinde boza pişirir. Ve DİSK'in bu çağrısı, ensesinde boza pişirilmesi için yeter bir sebeptir.» (Hürriyet: 5 Şubat 1980)

Bir kere, DISK'in kararı, işçilerin iş-ekmek-hürriyet hakkını savunmaya dönüktür. İşçilerin bu hakkını gasbeden, tehdit eden, kitleleri açlığa mahkûm eden de, Ekşi'nin savunduğu bu rejimdir. O halde her işçi eylemi, emekçilerin tarihi hakkı olan rejimi kurmaya yöneliktir. Bu haklı bir istektir.

Bu haklı isteği tanımamak, ne burjuvazinin, ne de onun tekelci basın sayfalarındaki uşaklarının gücü dahilindedir. İşçilerin ensesinde «Boza pişirmeye» gelince...

Oktay Ekşi bunu dönüp bir de işçilere sormalıdır!

Militer Eğitim

Baştarafı s. 1'de

di. İlk ve orta dereceli okullara askerlik öncesi eğitimi yerleştirmek.

Bakanlık bu uygulamasını gözlerden kaçırmıyacaktır. Denebilir ki, bu yeni girişim, devleti faşistleştirmekten çok daha zordur. Çünkü bu girişim, faşist insan malzemesini organize güç haline getirmekten de öte, çocuk ve gençlik kuşağını tümüyle faşistleştirmek anlamına gelmektedir.

Askerlik öncesi eğitimi ilk ve orta dereceli okullara yerleştirmek, sıradan Amerikancı bir eğilim ya da militarizme özenti değildir. Para-militer eğitim olarak anılan bu sistem, doğrudan faşist yönetimlerin programıdır. Hitler bu eğitim uygulamasını denemiş, gençliğin faşist olarak yetiştirilmesi için, ilk ve orta dereceli okullara askerlik öncesi (para-militer) eğitimi mecburi kılmıştı.

Aynı eğitimi Türkiye'de MHP savunmaktadır. MHP programında, faşizmin iktidara gelmesinden sonra, ilk ve orta okullarda para-militer eğitimin konulacağı öngörülmektedir. AP iktidarı eliyle azgın bir burjuva milliyetçiliği düşüncesi yaygınlaştırılacaktır. Gözü kara militer saldırganlığın etkisi altına alınmak istenen çocuklar ve gençler, birer faşist olarak yetiştirilecektir. Kısaçası, bizzat AP iktidarı eliyle MHP'ye faşist kadro rezervi sağlanacaktır.

Faşistlerin doluştuğu eğitim mekanizmasında böyle bir eğilimin uç vermesi bekleniyordu. Ne ki, bu kez, «cüretkâr» bir adım atılmış ve uygulama aşamasına varılmıştır. Artık bundan böyle ilk ve orta okullarımızda gençlere, silah kullanmaktan insa boğmaya kadar, militarizmin tüm saldırganlık metodları benimsetilecek, faşist saldırganlığın araçları tanıtılarak nasıl kullanılacağı öğretilecektir. Okullarda barış ve kardeşlik yerine, düşmanlık ve saldırganlık, iyi not almanın ölçüsü olacaktır.

Milli Eğitim Bakanlığının bu yeni girişimi, ayrıca egemen sınıfların son dönem niyet ve planlarına da uygun düşmektedir. Bu niyet ve plan, bir yanıyla faşist bir yönetim hevesini, bir başka yanıyla da militarizmin Ortadoğu'da ileri ve saldırgan bir karakolu olmak özlemini içermektedir.

Faşizm, belki siyasal iktidara kendi niteliğini vurabilir. Belki toplumsal hayatımızda, güdük izler bırakabilir. Ama toplumsal hayatı, bu son girişimiyle hayal ettiği ölçüde derinliğine etkileyemez. Buna halkımızın anti-faşist bilinci kadar, gençliğimizin kendi çıkarlarına bakışı da izin vermez.

Saldırı

Baştarafı s. 1'de

nun için de temel hak ve özgürlüklerini kullanacaklar ve hatta burjuvazi tarafından zaten kısıtlanmış olan bu hakları fiilen genişletmeye, zorlamaya çalışacaklardır. O halde bir yandan özgürlüklerin daha da kısıtlanması bir yandan da çalışan kitlelerin sesi, soluğu olan örgütlerin kapatılması gerekir. Bu da yetmez, olağanüstü hal yasasını çıkarmak, sıkıyönetimi «sıkıyönetim» haline getirmek gerekir. Bu da yetmez, sömürü ve baskıya karşı çıkacak emekçi kitlelerin başını çeken işçi sınıfı üzerinde özel bir saldırıyı yoğunlaştırmak gerekir.

İşte burjuvazi bunları yapmaya çabalıyor. Okulları 3 Mart'a kadar kapatarak ilerici-devrimci öğretmenlerin kıyım operasyonunu tamamlamak istiyor, TÖB-DER, TÜTED gibi örgütleri kapatarak çalışanların haklarını savunan örgütleri yokediyor, Maden-İş yöneticilerini sudan gerekçelerle tutuklayarak işçilerin toplu sözleşme mücadelesine sekte vuruyor. Ve Istanbul'da Tekel, Antalya'da Ant-Birlik, İzmir'de Tariş işçileri üzerine saldırıyor.

Amacı fabrikalardaki politik gidişe karşı direnme azmini kırmak, işçilerin önderlerini kıyım makinesinin çarklarına atmak, yüzlerce, binlerce işçiyi sokağa atıp, yerlerine seçme faşist militanlar doldurmak... Bir yandan sivil faşist güçleri, bir yandan resmi devlet güçlerini seferber ediyor bu amaç için.

Basın yayın organlarıyla da işçilerin, demokrasi güçlerinin tüm bu gelişmelere direnmelerini «anarşi» diye gösterip ideolojik savaş açıyor. Geleneksel burjuva köpeklerinin yanına «Aydınlıkçı» yeni köpekler katıp işçi sınıfının yığınsal direniş silahı Genel Greve karşı bir havlama korosu oluşturuyor.

Göz konulan şey aşımızdır, ekmeğimizdir, özgürlüklerimizden geriye ne kaldıysa odur. Bunları burjuvaziye yedirmemek için güçlerimizi birleştireceğiz, faşizme karşı olan tüm toplum güçlerini biraraya getireceğiz. Haklarımızı kullanacağız.

Genel grev de dahil olmak üzere, direnmek için elimizdeki silahları ustaca bilinçlice kullanmayı bileceğiz. Kendi saflarımızın en güçlü, kararlı ve örgütlü olduğu an, burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının en korkulu anıdır. Bu anı iyi kullanacağız ve mutlaka karşı karşıya bulunduğumuz gerici-faşist saldırıyı göğüsleyeceğiz.

Tektaş Ağaoğlu Bakış

Önemli olan, geniş emekçi yığınlara bu bağlantıyı göstermek, demokrasiye ve özgürlüklere vaki saldırıyı püskürtmenin yığınların günlük hayat düzeyinin geriletilmesine karşı durmanın şartı olduğunu anlatmaktır. Bu bilinç yığınların bağrında yayıldığı ölçüde, emperyalizmin ve tekelci işverenlerin dayatmalarına karşı işçi sınıfı ve tüm halk güçlerinin mücadelesi başarı için gerekli yığınsal zemine oturacaktır.

Gerçek Durum

şimleri ve çabaları ısrarla sürdürmesidir. Üçlü çağrı, üçlü bir siyasi işbirliğinin ürünüdür ama bu işbirliği her şeyden önce —ortaya çıkmasının ve gelişmesinin bir gereği olarak— üçlü kalmamakla, dörtlü, beşli ilh. olmakla yükümlüdür. Bu kouda sürdürülen çabaların olumlu meyvelerini verdiğine ve vereceğine, birlikten yana işçiler ve kuruluşlar kısa sürede tanık olacaklardır. Çünkü içinde bulunduğumuz şartlar, faşizm ve gericiliğin azgınlaşması bu süreci hızlandırmaktadır. Ve bu nedenle bugün üçlü olan siyasi işbirliği yarın dörtlüye, beşliye dönüşmeye yöneliktir.

Üçlü çağrının, salt çağrısını açıklamakla yetinmeyip gereğini yerine getirme çabası içinde oluşu, onun toplumsal işlevinin başlıca güvencesidir. Üçlü çağrı bugün ülkemizde demokrasi saflarında kim varsa, faşizm tehlikesine karşı direnmesi gereken toplum katmanları hangileriyse, onların örgütlü bir şekilde omuz omuza mücadeleye seferber edilmelerini öngörmektedir. Bu nedenle de çağrının yapıldığı andan itibaren somut girişimler en kapsamlı şekilde başlatılmış ve sürdürülmüştür. Şimdi demokrasi saflarında yer alan partilerin, sendikaların, mesleki ve yığınsal örgütlerin, faşizme karşı duracak tek tek kişilerin, parlamenterlerin, yazarların, düşünürlerin, sanatçıların biraraya gelmeleri ve merkezi işlerliği olan bir demokratik bütünlük oluşturmaları için şartlar her zamankinden daha olgun hale gelmiştir, gelmektedir.

Burada önemli bir noktaya işaret etmenin yeridir. Anti-faşist mücadelenin örgütlenip kotarılmasında sosyalistlere düşen insiyatif ve öncülük görevi, onlar arasında siyasi bir işbirliğinin oluşturulmasının maddi temelidir. Bugün için üçlü olan bu işbirliğinin genişletilip en tam şekline kavuşturulması, acil bir hedeftir. Dahası bu siyasi işbirliği, bilimsel sosyalist olmayan ama ondan esinlenen diğer anti-emperyalist, anti-monopolist ve anti-şoven küçük burjuva devrimcilerini, sol sosyal demokratları da bünyesine kazanmayı hedeflemelidir. Ki böylesi bir blok ilerde halkın demokratik iktidarının siyasi bileşimini oluşturacaktır. Çünkü bugün bu siyasal işbirliğini gerçekleştirenler aynı zamanda iktidarı hedefleyen ve bu doğrultuda temel mücadele veren politik güçlerdir. Öte yandan, bugün acil olan en geniş anti-faşist birlik, faşizmden çıkarı olmayan tüm toplum kesimlerini kapsayacak, şu anda demokratik hak ve özgürlükleri savunan, bu uğurda mücadele veren tüm siyasi ve siyasi olmayan kuruluşların örgütlü birlikteliğini sağlayacak bir nitelikte olmak zorundadır.

İşte gerçekleştirilmesi hedeflenen Demokratik Birlik böylesi acil bir ihtiyacın gereğidir. Ve bugün üçlü olan, yarın dörtlüye, beşliye dönüşmesi hedeflenen siyasi işbirliği, bu geniş Demokratik Birliğin çekirdeğini oluşturacaktır.

Her iki tür birliktelik arasındaki ilişki ve bağlantıları bir başka yazımızda ele alacağız.

TÖB-DER yöneticileri

Baştarafı s. 1'de

Ceza kanununun 142/1, 142/3 ve 312 maddelerden cezalandırılmaları istenilmektedir.

İddianameye göre TÖB-DER Merkez Yürütme Kurulu üyelerinin, demokratik hak ve özgürlüklere yönelen saldırıları protesto etmek amacıyla 4 ilde toplantı düzenlemek istedikleri, valiliklerin izin vermemesi üzerine son olarak Bursa'da toplantı yapıldığı ve bu toplantıda bir öğretmenin öldüğü, 3 Ekim'de öğretmenlerin derslere girmemesi için çağrı yapıldığı, dernek bültenlerinde yer alan görüşlerle, tüm olarak halkı suç işlemeğe tahrik ve teşvik edildiği öne sürülmektedir. Şube başkanlarının bir kısmının da, 15 Eylül'deki şube başkanları toplantısında, komünizm ve bölücülük propagandası yaptıkları idd a edilmektedir.

Tutuklama kararına itiraz üzerine salıverilen şube başkanları hakkında ise kovuşturmaya yer olmadığı kararı verilmiştir.

Öğrendiğimize göre, Gültekin Gazioğlu ve arkadaşlarını savunmak üzere çeşitli illerden çok sayıda avukat duruşmada hazır bulunacaklardır. Diğer yandan CHP'li ilerici parlamenter avukatlar da duruşmaya gireceklerini bildirmişlerdir.

TÖB-DER yöneticileri 1 Mart'ta mahkeme önüne çıktıklarında, gözaltına alındıkları 10 Kasım'dan sonra 111 gün geçmiş olacak.

Guatemala

Baştarafı 4 Sayfada

Vahşeti maskelemek üzere 1978 yazında yapılan sahte seçimlerden sonra General Lucas Garda'nın işbaşına gelmesiyle baskı ve terör daha da artmıştır. Katliamlar sürmektedir. Bir yandan işçi sınıfını önde gelen siyasi ve sendikal liderleri, aydınlar katledilirken, diğer taraftan özellikle yoksul köylüleri hedef alan kitle katliamları sürmektedir.

Terör ve katliamlar Guatemala halkının mücadelesini sindirmeyi başaramamıştır. Yıllardır baskı ve zulme karşı kararlılıkla direnen Guatemala halkı özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini yükseltiyor.

Yiğit Erdemir işçileri işçi düşmanlarına hakettikleri cevabı verecektir

Erdemir işyerinde 11 aydır süren yetki uyuşmazlığı, karanlık güçler tarafından desteklenen korsan sendikalarca çözümsüzlüğe sürüklenmek istenmektedir.

Bir süre önce Bölge Çalışma Müdürlüğünce DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına verilen toplu sözleşme yetkisine Dev Demir-İş, Dev Maden-İş sendikaları tarafından itiraz edilmiştir. Bu itiraz üzerine çıkmaza giren yetki sorunu mahkemece verilen kararları kabul etmeyen işçi düşmanları tarafından fırsat bilinip çeşitli provakasyonlar düzenlenerek çıkmaza sokulmak istenmektedir.

Yetki sorununun çözümlenmesi amacıyla çıkış kapısı önünde Erdemir işçilerine hitaben Maden-İş sendikasınca bir toplantı düzenlenmiştir. Yapılan toplantıda yetki konusundaki gelişmeler işçilere aktarılmış, ayrıca Dev. Maden-İş yöneticileri işçilerin huzurunda tartışmaya çağrılmıştır.

Erdemir işçilerinin önüne çıkmaya cesaret edemeyen bu hainler, faşist Çelik-İş, Maocu Dev. Demir-İş ve Korsan Dev. Maden-İş yöneticileri dikkatleri başka yöne çekmek için biraraya gelerek ayrı bir toplantı yapmaya kalkmışlardır. Bu tutumları işçiler tarafından kınanınca, toplantı bitiminde Maden-İş üyelerinin yolunu kesen MHP'li ve Maocu bozkurtlar işçilere saldırmak istemişlerdir. Provakasyona gelmeyen Erdemir işçileri fabrika kapısından şehir merkezine kadar «Yaşasın Erdemir işçilerinin birliği», «Yaşasın DİSK», «Yaşasın Maden-İş», «Kahrolsun İşçi Düşmanları» sloganlarını atarak yürümüşlerdir.

Böylece Maocu Dev. Demir-İş ve Korsan Dev. Maden-İş, bir kez daha hak ettikleri cevabı almış oldular.

Orhan Tokluca faşistlerce katledildi

Faşist canilerin emekçi halk güçleri üzerinde sürdürdüğü saldırı ve katliamlar, bu kez Kırşehir'de SGB üyesi Orhan Tokluca'yı hedef aldı. Kırşehir'de işçi sınıfı sosyalistlerinin güçlenmesinden, gençler arasında hızla yaygınlaşmasından korkan faşistlerin Tokluca'yı öldürmesi, Kırşehir halkı ve gençliğince nefretle karşılandı.

Genç sosyalist Orhan Tokluca'nın öldürülmesi üzerine, TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, Tokluca ailesine gönderdiği başsağlığı mesajında şunları söyledi: «Orhan Tokluca kardeşimizin faşist caniler tarafından katli, bizleri derinden üzmüştür. Ancak, onların hesap edemedikleri, böylesi hunharlıklarla sosyalistlerin ürkütülemeyeceğidir. Şimdi, faşizme olan hıncımız daha bir bilenmiş, direnme ve faşist zorbalığı dize getirme azmimiz daha bir pekişmiştir. Acınızı yürekten paylaşır, size, tüm mücadele arkadaşlarına baş sağlığı dilerim.»

SGB Merkez Yürütme Kurulu üyesi Yusuf Ziya Canda, basına verdiği demeçte, Orhan Tokluca'nın katledilmesini nefretle kınayarak, «SGB Kırşehir şubesi üyemiz yiğit Orhan Tokluca kardeşimizin faşist canilerce katledilmesi, burjuvazinin ve besleme uşakları faşistlerin SGB'ye, onun üye ve yöneticilerine karşı yoğunlaştırdığı saldırılar, sosyalist gençliği yıldıramayacaktır. Birliğimiz, genç sosyalist üyelerimiz, her dönemde olduğu gibi anti-faşist mücadelenin başını çekecektir. SGB, tüm baskı ve saldırılara rağmen dimdik ayaktadır. Mücadelemiz, Orhan kardeşimizin anısını yaşatacaktır.» dedi.

Gerçek Konuşalım

REMZİ ÇIĞ

Düşman Aldatmacası

Zam çığı, etten kibrite tüm ihtiyaç maddelerini kendilerine katarak dev gibi büyüyor, büyüdükçe hızlanıyor ve insanlar bu ağırlığın altında ezilmemek için şaşkın halde sağa sola kaçışıyor, hıncını hiç olmayacak şeylerden ve kişilerden çıkarmaya çalışıyor.

Bu dev çığı dağın tepesinden halkın üzerine yuvarlayanlar ise, sözüm ona son derece üzgündürler, ellerinden geleni de yapmakta ve insanları telef olmaktan kurtarmak için hiçbir fedakârlığı esirgememektedirler.

Demirel, halkla alay edercesine KİT'lerde yapılan zamlardan kendilerinin sorumlu olmadığını ilan ediyor. Biz, diyor, KİT'lerin zarardan kurtulmasını ve bu zararın halkın sırtına yüklenmemesini istiyoruz, önlem önerdik, ilgili genel müdürlükler de gerekli önlemi alacak!

Bu demek ki, devlet deniz ve demir yollarına yapılan zammın sorumlusu hükümet değildir! Hükümet önlem alınmasını istiyor, onlar da eski alışkanlıkla önlem denince zam anlıyorlar!

Hani adam, yanındakine şaplağı yapıştırıyor da, sonra, ben vurmadım, elim vurdu, diyor, işte o hesap!

Bu hesapça özel teşebbüs ürünlerine yapılan zammın da günahı Demirel'in değildir. O fiyatları serbest bırakmıştır ama, bunun anlamı, halkın anasını ağlatmak için esnafın bildiğini okuması değildir. Zaten gerekli denetim de yapılacak ve insafsızlığın önü alınacaktır!

Parababaları da öyle söylüyor! Zamları fırsat bilerek haksız kazanç sağlanmasının önlenmesini, halkın mağdur edilmemesini, tut tutanın, sat satanın olmamasını istiyorlar. Yani onlar mallarına zam yapabilirler, bu onların en doğal hakkıdır, işadamı olmalarından doğan bir haktır, ama aracı esnafın pahalı satma hakkı olamaz.

En büyük vurgunu parababaları vurur. İstifçiliğin en kabadayısı, sömürünün en gözü dönmüşü onların işidir. Hesabı sorulmayan kâr ve de vergi kaçakçılığı şampiyonu kendileridir. Ama iş, bu günahları üstlenmeye gelince, ne münasebet, alıcıyı onlar mı kazıklıyor, onlar esnafa devrediyor. Günahkâr varsa, aranacaksa, onların dışında aranmalıdır. Onların elleri deterjanla durulanmıştır.

Nitekim bu hesap yer yer tutmakta, halk, taşıtlarda biletçiyi, mahallede bakkalı sorumlu tutmakta, zamları fırsat bilerek insafsızlık ettiklerini söylemekte, kavgaya varan tartışmalara adım başı tanık olunmaktadır.

Bunun adı düşman aldatmacasıdır.

Parababaları ve onların has adamı Demirel, bu aldatmacanın baş aktörleridirler.

Halkın görevli memurlarla, küçük esnafla yüzyüze olması ve zamlardan adeta bu küçük insanları sorumlu tutması, onların işine gelmekte, kendileri tereyağdan kıl çeker gibi suçlamadan sıyrılmayı ummaktadırlar.

Demirel ve parababaları zamların asıl günahkârıdırlar ve sömürüden aslan payını alan da tekelci sermayedir.

Pahalılıkla mücadele, iş-ekmek-hürriyet mücadelesi, asıl bunları hedef almalıdır. Kaldı ki, memurla, esnafla pahalılık yüzünden yapılan tartışmalar bir mücadele değil, olsa olsa hıncımızı çıkartmadır.

Amaç hıncımızı çıkartmak değil, hıncımızı her türlü sömürünün kaynağı olan bu işbirlikçi kapitalist düzene yöneltmektir.

Düşman aldatmacasına düşmeyelim!

Jandarma Doğançayır köylülerine baskın yaptı

Seyitgazi Doğançayır köyündeki uyanışı ve gelişen demokratik köylü hareketini hazmedemeyen 3. MC'nin yerel yöneticileri, köye karakol kurmak ve 585 üyeli kooperatifin binasını karakol yapmak için işgale kalkmışlardır.

Köy-Koop'a bağlı kooperatifin yöneticileri başta olmak üzere tüm köy halkı bu işgale karşı çıkmışlar, «Köyümüzde bugüne kadar hiçbir olay çıkmamıştır. Tek olay MC partilerine oy çıkmayışıdır. Bizim karakola değil, kooperatifimizi geliştirmeye, insanca yaşamaya ihtiyacımız var» demişlerdir.

Ancak gözü dönmüş idarecilerin emriyle jandarmalar halka süngü ve dipçikle saldırmışlardır. Ne ki, köy halkının toplu direnişi karşısında köyü terketmek zorunda kalmışlar, bunun üzerine Vali Naim Cömertoğlu tüm Eskişehir ilçeleri ve Bilecik ilinden cemselerle jandarma getirip köylünün üzerine *hücum harekâtı* düzenletmiştir. Yaşlı kadınlar bile komutanların emriyle dipçiklenmiş, halk ağır küfürlere maruz kalmıştır.

Operasyon sonunda başta Köy Kalkındırma Kooperatifi Başkanı Yüksel Ulukoca ve bazı yönetim kurulu üyeleri olmak üzere, 37 kişi gözaltına alınmıştır. Bunlardan 9'u hâlâ tutuklu bulunmakta ve kendilerine işkence edilmektedir.

Olay üzerine bir açıklama yapan EKÖB yetkilileri şöyle demişlerdir: «2 Şubat'ta yapılacak kooperatif kongresi öncesinde böyle bir vahşet, MC'cilerce kasten yapılmıştır. Bu vahşetin sorumluları mutlaka görevden alınmalı ve tutuklu köylü arkadaşlarımız serbest bırakılmalıdır.»

Diğer yandan Seyitgazi ilçesinde bulunan Yapıldak Orman Köylerini Kalkındırma kooperatifi, Kırka ve Havalisi Maden İşçileri Tüketim Kooperatifi, Kümbet Köyü Halkodası, Seyitgazi Halkevi ve Kırka Maden-İşçileri Sendikası bir bildiri yayınlıyarak olayı protesto etmişler, tutukluların derhal serbest bırakılmasını istemişlerdir.

Faşistler TSİP'li işçiyi ağır yaraladı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Denizli il örgütü üyesi Halil Erhan, evinde faşistlerin saldırısına uğrayarak ağır yaralandı.

Uygar-Motor sanayi işçisi ve TSİP üyesi Halil Erhan'ın 18 Ocak gecesi saat 21.30 sıralarında evine faşistlerce saldırı düzenlendi. Baskın sırasında evine girerek Halil Erhan'ı döven faşistler, çene kemiğini kırmışlar ve ölümle tehdit ederek kaçmışlardır.

Hastanede yatmakta olan TSİP üyesi Erhan'ın emniyete başvurmasına rağmen saldırganlar bulunamamıştır.

Demirel'in örtülü MC'siyle birlikte TSİP üyelerine yönelik saldırıların artması, hükümetin faşistleri koruyor olmasının bir göstergesidir. Ancak bu tür saldırılar, işçi sınıfını ve sosyalistleri, anti-faşist mücadeledeki öncülük görevini gerçekleştirmekten alıkoyamıyacaktır.

İşçi sınıfı uyanık olmalıdır!

'Uzun zamandır Türkiye'de yaşanılan enerji bunalımı, ilimizde de ileri boyutlara ulaşmış, bir çok işyerlerinde işverenler ard arda üretimi kısma ve durdurma yollarıa gitmeye, enerji darlığını gerekçe yaparak kitleler halinde işçi çıkarmaya başlamışlardır.

Özellikle Metal, Gıda ve Toprak sanayii işyerlerinde sayıları giderek artan ölçüde işçi çıkarmaları yaygınlaşarak sürmektedir.

Eskişehir'in önde gelen patronlarınca, Yargıtay «Ekonomik sebeplerle işçi çıkarmaların yasalara aykırı bulunduğu» kararına rağmen sürdürülen bu uygulamalar, patronların gaddarlığını ve hukuk tanımazlığını göstermesi açısından ibret vericidir.

İşyerlerinde her zaman olduğu gibi en büyük dayanakları sarı sendikalardır. Bunlar aracılığıyla, işçi kıyımları, özellikle ilerici işçi hareketlerini silme ve önder işçilerin öncelikle çıkarılmaları yönünde önceden hazır listeler le yapılmaktadır. Dahası, işyerlerinde fiilen yetkili olan işçi sendikal örgütlenmeleri tasfiye ederek topu sözleşmelerden kaçmaktadırlar.

Uzun zamandır sürdürdükleri mücadeleleri ile Eskişehir patronlarının korkulu rüyası haline gelen yiğit Kılıçoğlu işçilerinin eylemi bu şekilde bastırılmak istenmektedir.

Uygulamadaki yasadışılığı bir yana, üretimin kısıtlama dışındaki saatlere kaydırılmasına ve işverenin başkaca üretime engel sıkıntısının bulunmamasına rağmen, işveren enerji sorununu gerekçe göstererek, üretimi durdurduğunu bildirmiş, işçileri süresi belli olmayan bir süre için işten çıkarmıştır.

İşverenin yetki dönemi öncesinden başlayarak baş vurduğu çeşitli oyunları bilindiğinden, son uygulama da, işverenin ileriye dönük bir takım art niyetlerini açıklamaktadır.

İşverenin ve tüm Eskişehir sermayesinin ortak gayreti, Keramik-İş'in yasal yetki almasının mutlak önlenmesi, toplu sözleşme olanağının yok edilmesi yönündedir. İşyerinde hiçbir üyesinin bulunmamasına rağmen faşist Çimse-İş'in Keramik-İş Sendikasını basarak üye fişlerini çalması ve ardından yetki itirazında bulunarak, Bölge Çalışma Müdürlüğünün Keramik-İş'e yetki vermesine engel olunması ve İş Mahkemesinin de Yetki yerine İrade Beyanı kararı vermesi, oyunun 32 kısım tekmili birden sahneye konduğunun kanıtıdır.

Ancak İş Mahkemesinin irade beyanı için verdiği tarih, hayli ileri bir tarih olup, işverenlerin zaman kazanma yönündeki istekleri de yerine gelmiştir.

Zor bir döneme girmekte olan Türkiye'de sermayenin meclislerden çıkacağını 'kuvvetle' ümid ettiği baskı yasalarına bel bağlayarak, geleceği şimdiden lehlerine çevirme kurnazlığının bir parçası durumundaki bu tür yerel baskıları boşa çıkarmak topyekûn işçi sınıfının görevleri arasındadır. Türkiye işçi sınıfı, ekonomik-demokratik mücadele birliğini sağlamalı ve sermayenin oyunlarına uyanık olmak zorundadır.

kıssadan hisse!.. H.ELŞAN

